

Publicația
regională
rîndușara-Deva

Popas

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

Nr. 19 (363) - 12 mai 1962

Un nou lot de rutiere este gata să iașă pe porțile uzinei bucureștene „Tudor Vladimirescu“.

La expoziția industrială a R.S. Cehoslovace, descoperită recent în Capitală.

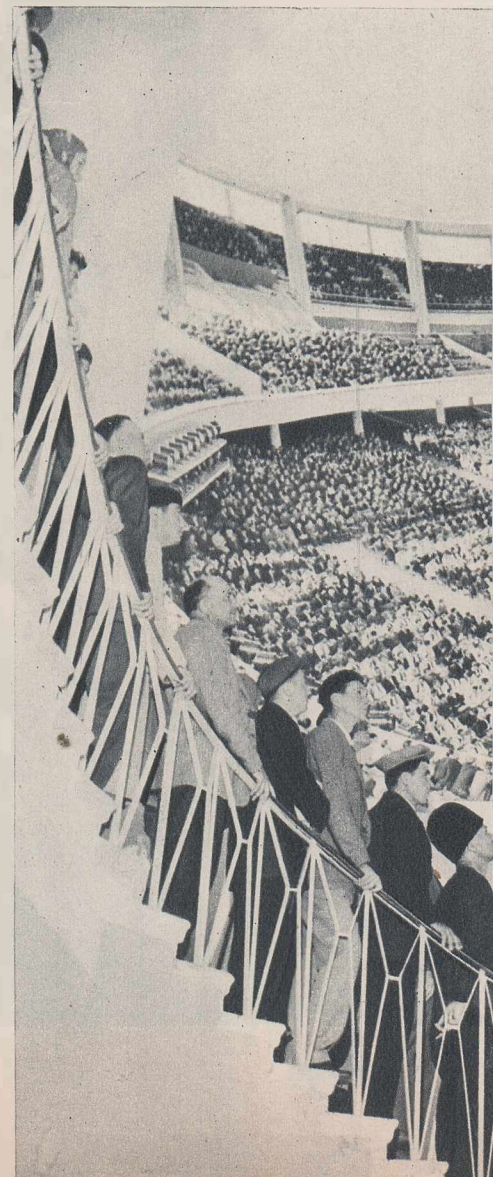
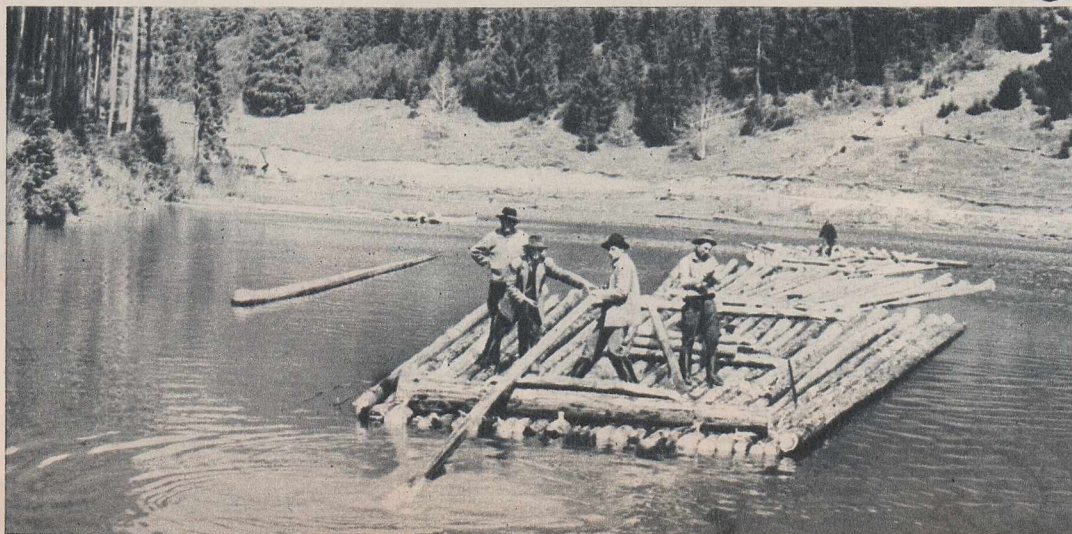
fotocronica
FLACARII

Cteva aspecte de la expoziția „Victoria socialismului în agricultură” (fotografiile 1-2-3). În fotografiile se poate vedea o uriașă imagine fotografică reprezentând istorica sesiune extraordinară a Marii Adunări Naționale care a consacrat încheierea colectivizării agriculturii.

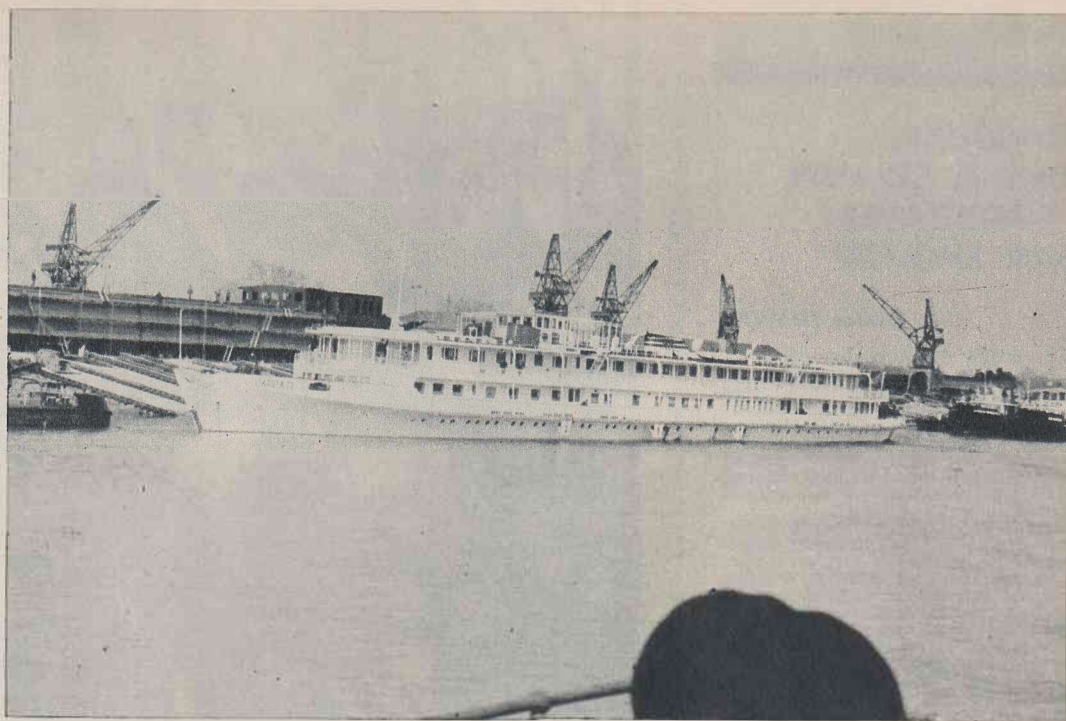
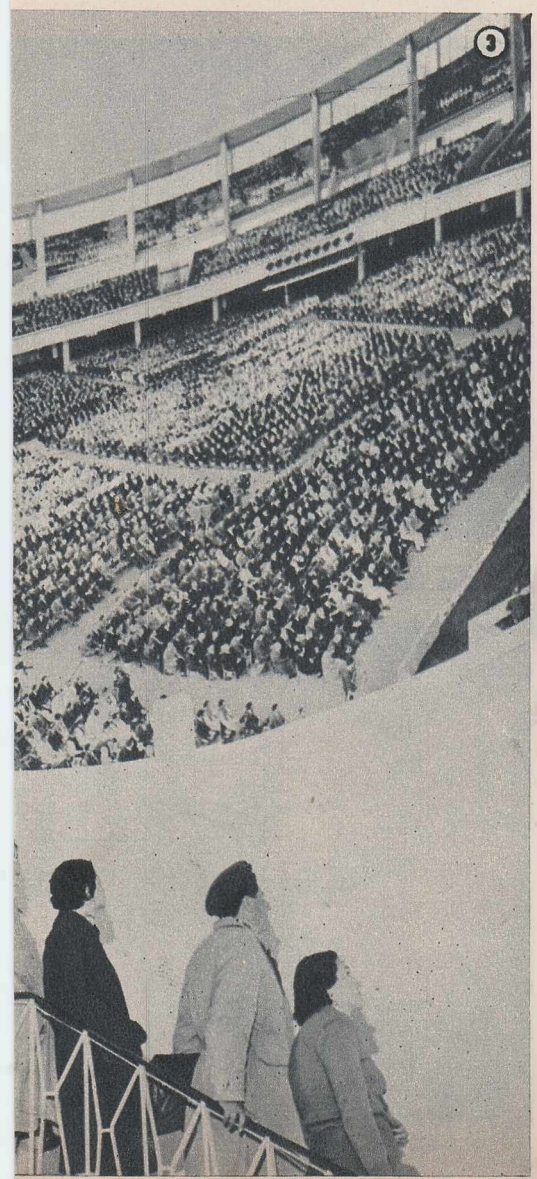

Duminică dimineață, în Parcul de cultură și odihnă Herăstrău.

Cu plutele pe Dorna. De la reluarea activității în actualul sezon, brigada de plutași condusă de Ștefan Nedelea a transportat pe apă 3.341 m³ de lemn, adică cu circa 500 metri cubi mai mult decât angajamentul brigăzii luat în cinstea zilei de 1 Mai.

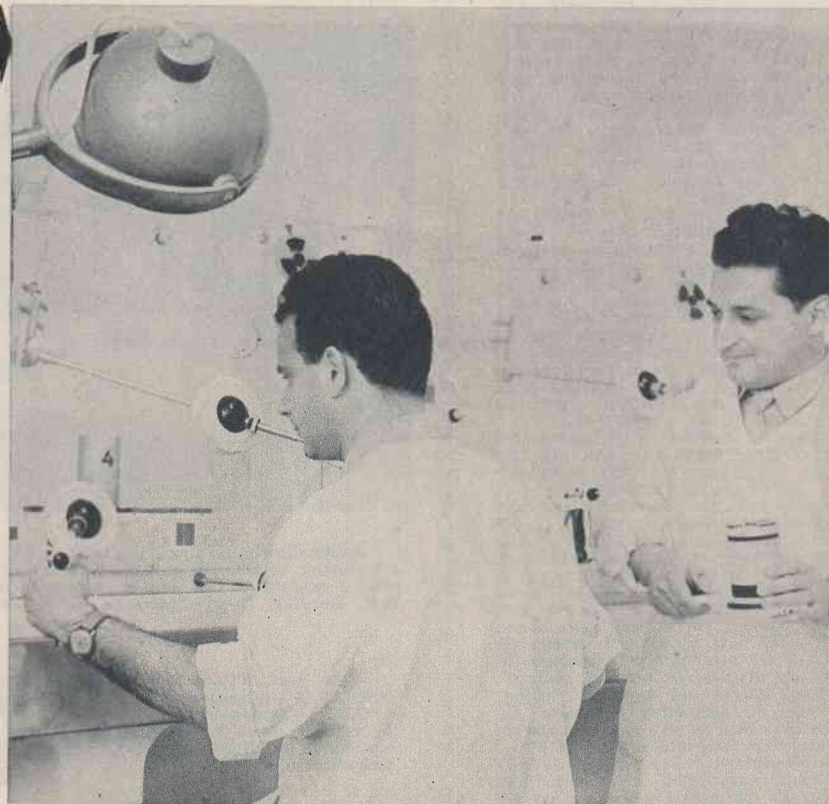

Noul vas fluvial de pasageri „Carpați” construit de Șantierele navale din Oltenița.

Ca urmare a Direc-
tivelor Congresului al
III-lea al P. M. R.,
într-o serie de institute
de învățămînt și cer-
cetări s-au creat labo-
ratoare de biofizică.
Asemenea laboratoare
au fost date în folo-
sînță la Institutul me-
dico-farmaceutic din
București (în fotogra-
fie). Ele sînt inze-
strate, printre altele,
cu aparataj de înaltă
tehnicitate realizat de
întreprinderea Elec-
trotrometal din Cluj.

În cinstea colectivi-
știlor de la G. A. C.
„18 Februarie 1933” din
comuna Baba Ana, de-
corată cu Ordinul
Muncii cl. I, Filarmo-
nica de stat „Ciprian
Porumbescu” din Plo-
ești a prezentat un
frumos concert în sala
căminului cultural din
comună.

ORACOLELE, DOMNUL STRAUSS ȘI SUBTILITĂȚILE LIMBII ENGLEZE

de Florica ȘELMARU

Comentând comunicatul final al recentei sesiuni de la Atena a Consiliului Pactului Atlantic, agenția France Presse nota cu un accent de perplexitate: „Partea din comunicat consacrată politicilor nucleare a N.A.T.O. este cit se poate de anodină și de puțin explicită. Abia dacă cititorul avizat poate recunoaște un vag indiciu asupra opiniei Consiliului”.

Să se fi exercitat oare asupra miniștrilor adunați la Atena influența vechilor și celebrelor oracole care au fluturat cândva pe pământul Eladei? Sibilele și augurii într-adevăr obișnuiau să se exprime în așa fel încât mesajul lor să poată fi înțeles în mai multe variante, după înclinațiile interpretului și necesitățile momentului... Miniștrii atlantici par a fi adoptat această tehnică a formulărilor „anodine” și „puțin explicite” — dar din motive întrucâtva diferite de ale predecesorilor lor intrați în mitologie. De pildă, pentru că sub presiunea opiniei publice contemporane în favoarea dezarmării, le e din ce în ce mai greu puterilor occidentale să-și expună nevoiala preocupărilor de intensificare a cursei înarmărilor (cu atât mai mult cu cât unele din statele reprezentate la sesiunea atlantică sînt membre ale Comitetului celor 18, în care se duc, sub ochii lumii întregi, tratative pentru dezarmare). De asemenea, pentru că în general alianța atlantică preferă să ascundă — dacă și cit se poate ascunde — divergențele care o zbuciumă.

Numai că zgomotosul ministru de război vest-german, Franz Josef Strauss, a dat încă din ajunul sesiunii o zdravănă lovitură piezișă acestor eforturi de discreție. D-sa a repudiat tradiția încercată a oracolelor și a creat o metodă nouă de a declara ceva, apoi de a declara că nu a declarat ceea ce declarase. În ce constă secretul noii metode? E simplu: dl. Strauss face comunicări într-o limbă străină, apoi precizează că nu stăpînește decât cu aproximație limba respectivă...

...Chiar la sosirea sa pe aeroportul atenian, Herr Strauss a declarat ziaristilor că sesiunea ce urma să se deschidă „va fi chemată să aprobe sau să respingă o serie de propuneri cu privire la crearea unei forțe nucleare a N.A.T.O.” Această manifestare oratorică a ministrului vest-german a tăiat răsufllarea colegilor săi atlantici adunați sub soarele primăverii ateniene. Doar nu cu mult înainte ministrul de externe norvegian, Lange, declarase: „Problema creării unei forțe nucleare independente a N.A.T.O. este categoric exclusă ca subiect de discuție la actuala sesiune”. Ministrul belgian al apărării, Segher, se arătase de asemenea rezervat: „În momentul de față nu știu dacă vom discuta problema unei forțe nucleare a N.A.T.O.” Iar după declarația lui Strauss, agenția americană Associated Press considera că această declarație „era în mod vădit îndreptată împotriva ministrului apărării al S.U.A., McNamara, care, sosit puțin timp înainte, s-a mulțumit la aeroport cu o declarație neangajantă”.

Prima preocupare a participanților la sesiune a fost să înăbușe ecoul in-tempestivei declarații a lui Strauss. Pînă și secretarul general al N.A.T.O., Stikker, care e departe de a fi un pasionat al destinderii internaționale, a (înut să susțină părerea că la Atena nu se va adopta nici o hotărîre asupra unei forțe nucleare a N.A.T.O. Termenii „anodini” și „puțin expliciți” în care comunicatul final tratează această problemă oglindesc de altfel intenția autorilor de a ține seama (în declarațiile publice) de repulsa pe care o inspiră opiniei publice de pretutindeni (inclusiv din propriile lor țări) goana înarmărilor nucleare în general și perspectiva unui Bundeswehr echipat cu asemenea armament în special.

Sub presiunea convergentă a majorității colegilor atlantici, Strauss a hotărît să revină asupra spuselor sale de la aeroport. Cu acest prilej a și apărut originala d-sale metodă de autodezmințire: „Engleza mea nu este perfectă și poate să mă fi exprimat în mod necorespunzător”. Ca să vedeți ce feste pot juca unui pașnic și candid ministru de război ca dl. Franz Josef Strauss subtilitățile limbii engleze!

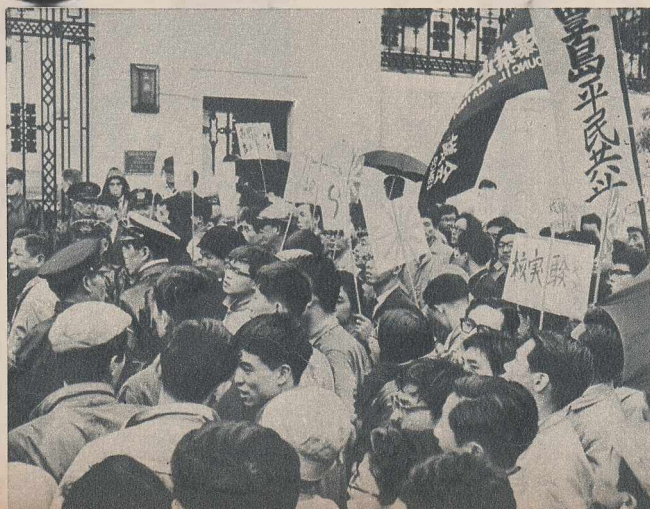
Orice s-ar spune, sibilele și augurii antichității — care din explicabile motive nu cunoșteau nici perfect nici imperfect limba engleză — se descurcau mult mai bine în propria lor limbă cînd voiau să-și retracteze declarațiile.

Aspect din timpul lucrărilor celei de-a 17-a sesiuni, de la Geneva, a Comisiei economice O.N.U. pentru Europa. Ca președinte al acestei sesiuni a fost reales ministrul Comerțului Exterior al R.P. Romine. Gogu Rădulescu (în mijloc).

New York. Pilotul cosmonaut Gherman Titov vizitînd sediul O.N.U., la invitația lui U Thant, secretarul general provizoriu al O.N.U. Cosmonautul sovietic a sosit în S.U.A. pentru a participa la sesiunea de la Washington a Comitetului internațional pentru cercetarea spațiului cosmic. El a fost de asemenea primit de către președintele Kennedy.

În fața ambasadei americane din Tokio a avut loc o mare demonstrație de masă, în semn de protest față de reluarea de către S.U.A. a experiențelor nucleare în atmosferă. După cum relatează agenția „France Presse” aceasta a fost „una din cele mai puternice care au avut loc în capitala japoneză de la demonstrațiile din 1960 împotriva intenției fostului președinte al S.U.A., Eisenhower, de a vizita Japonia”.

Prezidiul sesiunii festive de la Moscova, consacrată celei de-a 50-a aniversări a ziarului „Pravda”. Bazele „Pravdei” — a subliniat tovarășul N.S. Hrușciov în cuvîntarea rostită cu acest prilej — au fost puse de conducătorul iubit al oamenilor muncii, Vladimir Ilici Lenin, întemeietorul partidului comunist și al statului sovietic. El a dat „Pravdei” o măreață forță vitală. Crearea ziarului a fost o operă cu adevărat istorică.

fotocronica FLACĂRII

Pe peronul gării Lyon din Paris în timpul recentei greve generale a feroviarilor francezi.

Acum un an mai erau încă la Reșița, Sibiu, Cluj, Arad, Hunedoara, și cei mai mulți lucrau ca electricieni. Acum Ion Urmă, Matei Rață, Ilie Hristescu și Dumitru Păunescu învață matematica în orașul de pe Bega.

Cum se învață matematica

La Timișoara, în aceste zile, am auzit cuvântul „acasă” spus altfel decât îl auzim în orice zi, mai cu grijă parcă.

— Vă rog, nu știți, Traian Moț din anul al V-lea mecanică e în sala de proiecte?

— Nu. Acum e acasă, la Arad, la Uzina de vagoane; își termină lucrarea.

— Dar Gheorghe Blîndu?

— Și el e tot acasă, la Reșița.

E greu să-i găsești acum la facultate pe studenții din anul V al Institutului politehnic. Proiectele de diplomă se apropie de

sffrșit. Cei mai mulți sînt la Reșița, la Hunedoara sau la Arad. De aici iau materia vie care, alături de matematică, mecanică și sirguința anilor de studenție, își va spune cuvîntul peste puțină vreme. Pentru unii însă, combinatul siderurgic sau uzina înseamnă și acel „acasă” spus într-un anume fel: e vorba de cea dintîi serie de absolvenți — muncitorii care acum cinci ani s-au despărțit de cocserie ori de hala de vagoane, venind în anul I — care nu pot rupe examenele ori camera de la cămin de Reșița, Hunedoara, Arad.

Am să mă apropii de cei din anii mai mici și, poate, prin ei, am să cunosc și această primă promoție care la Timișoara sau în alte centre universitare nu pronunță cuvîntul „acasă” oricum, ci așa ca să cuprindă în el răspunderea în fața mării lor familii — colectivul de muncă, fabrica.

Tu trebuie să înveți

Acum 30 sau 20 de ani, audierea unui curs universitar la București, Cluj ori Iași costa mai scump decât leafa unui

muncitor. Uneori nu ajungea nici prețul înfometării, nici al nopților în care atîția studenți deveneau hamali, chelneri pentru 10 ore. Nu rareori ziarele aveau prilejul să noteze cu indiferență cinică: „Ieri s-au sinucis 3 studenți”...

De cîțiva ani încoace, în viața noastră studențească s-a statornicit un nume nou: fabrica. Mulți din cei 21.000 ingineri care vor absolvi institutele pînă în 1965 vin în facultate direct din uzină sau de pe șantier.

Astăzi fabrica iese în întîmpinarea acestei iubiri mari căreia ne-am obișnuit să-i spunem „setea pentru știință”.

Îl privesc pe Leonida Costea cum aplică la tablă regula burghiului. Are mîini frumoase. În rotirea lor calculată, degetele par să aibă mlădieri de pianist. Înainte de începerea seminarului Costea îmi spusese, printre altele, că s-a deprins cu tabla, vrînd să înțeleagă prin asta acomodarea cu viața de student. Acum mă gîndesc că poate și de aceea mîinile sale au nu numai siguranță, ci și grație. S-au deprins cu tabla. Studentul are 30 de ani și este în anul al II-lea la chimie. E un om în toată firea. Are doi copii. Pînă acum doi ani, în locuința lor din Orașul Victoria, micuțele Iuliana și Leonora își așteptau uneori cam mult tatăl, tehnician la

Combinatul chimic. După orele de lucru, tehnicianul Leonida Costea întârzie în fața ecuațiilor. Nu peste mult timp — când vor mai crește — și fetele reversibile pot fi foarte pretențioase. Dar atunci, pentru tatăl lor, necunoscutele ecuațiilor vor fi devenit ușor de descifrat.

Într-o zi, inginerul Ilie Moraru i-a spus lui Leonida Costea: — Tu trebuie să înveți.

Așa cum toți părinții și-au spus totdeauna: copilul ăsta trebuie dat mai departe.

★

Aș vrea să mă împrietenesc cu studenții cărora Hunedoara sau Reșița le-au spus: „Trebuie să înveți”. Acum sînt în preajma examenelor. Poate aflu mai multe lucruri, dacă aduc vorba despre vacanță.

— Cum a fost prima vacanță studentească?

— Dar a dumneavoastră?

— Eu am vrut să văd marea.

— Și eu.

Știm cu toții cum arată amintirile despre tabere, reuniuni, excursii. Nu știm însă că, în cea dintîi vacanță, Ion Ionescu din anul II mecanică, înainte de a pleca la odihnă, a ținut să urmărească neapărat cum se descurcă cei doi strungari tineri pe care-i calificase la Hunedoara, înainte de a pleca la facultate. După cum nu știm că, în prima vacanță, Leonida Costea și-a văzut aplicate la combinat câteva din măsurile de raționalizare la care se gîndise de mai multă vreme.

N-am greșit. Vacanța este un subiect foarte la îndemînă. Ion Urmă din anul I C electrotehnică, băiatul unui învățător din Andrieșeni, știe precis cum va arăta prima lui vacanță și-i place să vorbească despre ea. Se va însura cu Eli, o studentă al cărei orar l-am văzut trecut pe prima pagină din carnetul lui de însemnări. După aceea vor merge într-o tabără studentească la munte. Apoi — acasă.

— La Andrieșeni?

— Nu. O să vină părinții la noi. Mergem la uzina unde am fost electrician. De altfel am mai fost o dată acolo, acum cîteva luni. Un prieten mi-a scris că avea necazuri cu o raboteză la care lucra. M-am dus să-i dau o mînă de ajutor.

O mînă de ajutor. Așa cum

toți fiii și fiicele aflați departe de familie se duc acasă cînd acolo se întîmplă ceva deosebit.

Cine dă putere pasiunii

Analiza matematică ori chimia anorganică nu așteaptă pe nimeni cu flori și urale. Cu atît mai mult nu poate fi ușoară întîlnirea cu ele, cînd timp de trei sau șapte ani ai lăsat deoparte deprinderea de a învăța zi de zi. „Cum să învăț?”, spus pe tonul căutărilor, este o întrebare firească pentru un student care urăște examenul luat cu inexpressivul 5. Strungarul Ion Ionescu, tehnicianul Leonida Costea, electricianul Ion Urmă nu s-au gîndit niciodată la un astfel de examen. „Cum să învăț la matematică?” (se pare că aceasta dă cel mai mult de lucru), i-a scris Costea în primele zile de facultate inginerului Moraru la fabrică. „Cu creionul în mînă, la masă”, a fost răspunsul. Prietenul său i-a amintit că matematica înseamnă, pe lîngă o fărîmă de talent, multă pasiune și cel puțin tot atîta muncă. Mai întîi trebuia însă să existe siguranța că cele mai importante probleme ale cursului teoretic au fost pe deplin înțelese. Pentru asta s-au născut „consultațiile generale”, o formă nouă în munca studentească. În felul lor, sînt un colocviu mai complex. Profesorul reliefează încă o dată principalul, iar nelămuririle sînt dezbătute.

Cineva mi-a spus o dată că exista prin 1930 la Universitatea din București, un distins profesor care preda matematica ștergînd cu mîna stîngă ceea ce nici cu un minut înainte așternuse cu dreapta. Materia devenise o chestiune de viteză a copierii celor scrise pe tablă. A semn care ar fi trădat neînțelegerea era socotit insolentă. Mi-am amintit de el în timp ce urmăream întrebările studenților din anul I C și explicațiile conferențiarului la o consultație. Poate că elevii acelui profesor au învățat în cele din urmă ceva matematică. Dar n-au avut cum să se convingă că o discuție despre eternul calcul integral poate fi la fel de frumoasă ca un schimb de replici inteligente pe o temă controversată.

Există un an care vine în întregime la aceste colocvii sui-generis: anul I C electrotehnică.

Sînt acolo 68 de tineri între 21 și 34 de ani. Toți foști electricieni. Pînă astă-toamnă, la Reșița, Arad, Galați, Bicăz. Începînd din februarie, după prima sesiune, institutul vorbește despre ei ca fiind anul cel mai bun. 68 de muncitori au încheiat un colectiv în care, fără nici o exagerare, nimeni n-a cunoscut asaltul din ajun de examene. Ei mi-au spus că un curs și o consultație ascultate cu conștiințiozitate înseamnă asimilarea a jumătate din materia de studiu. Restul este munca personală. Munca aceea stăruitoare cu creionul în mînă, la masă, despre care amintea inginerul Moraru. Aici își dovedește puterea planificarea timpului. Cu condiția să te ții de cuvînt în fața programului zilnic. Așa ca Leonida Costea, care neapărat își conspicează simbăta, între orele 17 și 20, materia predată joi, ori ca Ion Ionescu, pe care-l găsești precis miercuri după-amiază la bibliotecă, cu cărțile de economie politică alături. Studiul individual, adică munca serioasă, dă putere pasiunii. Atunci însă cînd nu este redus la individualism. Studentul Ion Urmă încerca să-mi arate că media sa din iarnă, 10, se datorește nu numai lui, ci și colegilor. N-o spunea numai din modestie. Băiatul se simțea dator să nu uite că, în căminul lor, fiecare cameră reprezintă și o grupă de învățătură. Întrajutorarea, după numele ei școlăresc, spiritul de colectiv, după semnificația lui adîncă, sporește forța investită în munca individuală. Amîndouă dau putere pasiunii. Prima sesiune, luată de mulți din studenții anului I C cu note de la 8 în sus, convinge.

Dimensiunile unei ore

Unui student care se plînge că n-o poate scoate la capăt cu timpul i-aș dori să-i cunoască pe studenții cu care m-am împrietenit la Timișoara. Ar învăța poate că, pentru a fi la curent cu actualitatea cinematografică, nu e obligatoriu să vezi toate filmele zilei. Două pe săptămînă ajung.

Sau dacă-i place opera, ar afla că în fiecare duminică dimineața se pot găsi două ore pentru concertele-lecție ale Filarmonicii. Studentul Ion Ionescu împacă foarte bine în aceeași zi tema

la rezistența materialelor cu, să zicem, „Dramatismul în creația lui Wagner”.

Iubitorilor de operă nu li se prea întîmplă să piardă un spectacol preferat. Ei recunosc însă că aici e și meritul responsabililor culturali care, chiar cînd au rezerve față de operă, nu uită să se intereseze dacă ceilalți au bilete.

Calculate cu chibzuință, dimensiunile unei pot fi uneori mai mari decît le arată ceasul. O chibzuință rece însă nu este de ajuns. Ei sînt pătrunși de conștiința că fabrica așteaptă nu numai un inginer stăpîn pe meserie, ci și un intelectual cu vederi largi. Altfel ora rămîne de 60 de minute și n-ai timp să înveți și la tehnologie și să-i faci rost unui coleg de un bilet la Rigoletto.

Prima promoție

Peste două luni cîteva sute de ingineri se vor întoarce în fabrica de unde au plecat acum cinci ani. Cea dintîi promoție pentru care repartizarea înseamnă reintîlnire. Faptul că tovarășii de muncă îți sînt prieteni sau cunoscuți nu slăbește cu nimic emoția primei zile de lucru. Mărește însă răspunderea pentru zilele care vor veni. Cu atît mai mult cu cît proiectele de diplomă ale acestor studenți sînt o frîntură din viața fabricii. Ion Blăgăilă din anul V mecanică a lucrat înainte la Uzinele de mașini și unelte din Arad. În proiectul său studiază procesul tehnologic al batiului de strung. Studentul a avut în vedere viitoarele mașini care vor fi introduse în uzină. Și colegul său Traian Moț s-a gîndit la perspectivele Uzinei de vagoane din Arad (fostul și apropiatul său loc de muncă), atunci cînd și-a ales ca temă de proiect construirea unor vagoane de călători mult mai ușoare decît cele obișnuite.

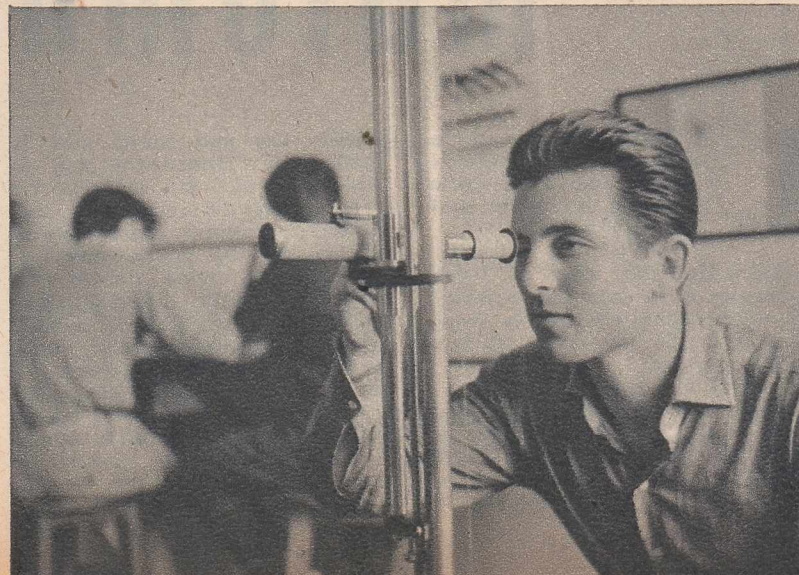
Fabrica le-a predat cel mai bun curs la tema „Legătura dintre teorie și practică”.

Aș vrea să fiu în august la Reșița sau la Arad și să-i urmăresc pe Gheorghe Blindu ori pe Traian Moț în prima zi a reintîlnirii cu fabrica. Să văd cum sub ochii noștri se naște o emoție căreia încă nu știu să-i spun pe nume.

Magda MIHĂILESCU
Fotografii de Tr. PROSAN

La capătul a cinci ani de studenție, în fața ultimei bătălii: proiectul de diplomă. Mîine, Ion Blăgăilă și Traian Moț se vor întoarce în uzinele care i-au trimis la studii.

Pînă în toamna trecută Petru Hărțău era montator la Uzinele de vagoane din Arad. Astăzi este student în anul I C al Facultății electrotehnică.

Îi vom revedea

Precum se vede, „Iurocika” (din dansul cu același nume) se hotărăște greu să-și aleagă iubita.

La trei luni după ce și-a sărbătorit jubileul celor 25 de ani de existență, ansamblul condus de Igor Moiseev vine din nou să lanseze pentru noi, la noi acasă. Renumiții artiști sovietici, care ne vizitează a doua oară, vor rămâne aici — la București, Constanța, Galați și Iași — două săptămâni întregi.

România se numără printre cele 29 de țări pe al căror pământ acești soli ai dansului și cîntecului popoarelor sovietice au pus piciorul și au încîntat cu jocurile lor înfocate pe spectatori. Cu acest nou turneu, ansamblul trece primul kilometru peste cei 150.000 pe care i-a parcurs cu avionul, cu trenul sau vaporul pe toate meridianele globului.

Istoria de pe acum scrisă a ansamblului menționează pînă în acest mai 1962: 5.000 de spectacole, 300 de orașe sovietice și

cam tot attea străine, 10.000.000 de spectatori. Cifre într-adevăr impresionante.

Așadar, îl vom vedea din nou. De bună seamă, la fel de tînăr — ansamblul Moiseev nu poate îmbătrîni — dar mult mai bogat în experiență artistică; din fiecare țară vizitată, dansatorii și-au adus cu ei un suvenir de preț — un dans al poporului respectiv. Vom vedea unele din ele. După cum vom putea prețui din nou marea artă cu care Moiseev știe să valorifice dansurile popoarelor sovietice. Fotografiile de față se străduiesc să prindă ceva din elanul, din săriturile avîntate sau din plutirea lină a acestora. Gîndiți-vă cum vor arăta în mișcare și culoare pe scenă.

← Nu e nici un
trucaj fotogra-
fic: dansatorul
lui Molseev sînt
adevărați zbu-
rători („Dans
tătar”).

Și acum, un
dans adjar:
„Horumi”. →

← În cinstea pri-
etenilor cubani,
un tablou core-
grafic special:
„Viva Cuba”.

Suită de dan-
suri populare
mexicane. →

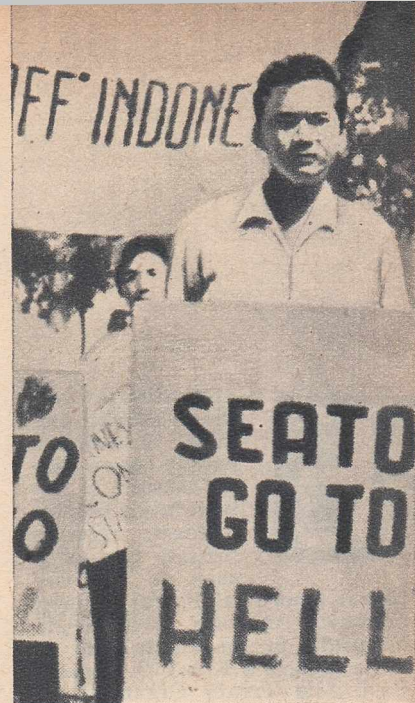
← Dansurile ruse
își demonstrează
o dată în
plus grația și
farmecul lor
deosebit.

„La dracu' cu S.E.A.T.O.”
— se poate citi pe una din
pancarte la o demonstrație
în Indonezia împotriva ace-
tui bloc agresiv.

SEATO — FORTĂREATA SUBREDĂ

În culisele unui pact discreditat

Convocată la Paris pentru începutul lui mai, sesiunea anuală a Consiliului pactului Asiei de sud-est a fost amînată. „Dacă va avea totuși loc” — precizează agențiile de presă occidentale — s-ar putea să se țină peste cîteva luni, la Washington. Ce ascunde oare acest semn de întrebare sub care e pusă sesiunea S.E.A.T.O.? Un alt semn de întrebare, și mai mare încă, asupra însăși existenței acestui bloc militar agresiv.

Blestem împotriva celor
ce subminează pacea.

Există diferite versiuni asupra modului în care s-a născut veriga sud-est-asiatică a sistemului de blocuri militare agresive inițiate și organizate de imperia-

lismul american. Fostul premier britanic, Anthony Eden, arată de pildă în memoriile sale că ideea creării S.E.A.T.O. (South-East Asia Treaty Organisation) constituia reacția americană la catastrofa înfringere a colonialismului francez în Indochina și totodată o manifestare concretă a „pesimismului americanilor” în ceea ce privește capacitatea Angliei de a-și menține pozițiile în sud-estul continentului asiatic. La rîndul său, cunoscutul comentator american C. Sulzberger atribuie apariția blocului S.E.A.T.O. politicii „celor trei degete” a lui Dulles. Potrivit acestei politici, celor două „fortărețe anticomuniste” reprezentate de Taiwan și Coreea de Sud, urma să li se adauge una mai solidă și mai colectivă, toate trei avînd sprijinul... flotei a 7-a americane.

Cert este că, atunci cînd, în primăvara lui 1954, Dulles a sosit la Conferința de la Geneva, el era hotărît să facă totul ca s-o torpileze, urmărind să provoace „internaționalizarea” războiului din Vietnam, în genul „operațiunii Coreea”. Cum strădaniile lui Dulles s-au soldat cu un eșec — ceilalți participanți occidentali nevrînd să se compromită fățiș în ochii opiniei publice, care cerea cu insistență încetarea războiului — șeful Departamentului de stat s-a grăbit să se întoarcă la Washington, fără a renunța însă la intențiile sale. Și, scurtă vreme după aceea, el se întilnea la Paris cu miniștrii de externe ai Angliei și Franței, întocmind în secret actul de naștere al blocului S.E.A.T.O. Așadar, acordul cu privire la încetarea războiului din Indochina nu era încă semnat și iată că și fusese creat un bloc agresiv menit să-i anihileze în fapt cele mai importante clauze. În septembrie 1954 înființarea S.E.A.T.O. era oficializată la conferința organizată la Manila (Filipine) de către S.U.A. și la care au luat parte — în afara organizatorilor — reprezentanții Angliei, Franței, Australiei, Noii Zeelande, Filipinelor, Tailandei și Pakistanului. Trebuie remarcat de la bun început că din cele opt țări participante la acest „pact al Asiei de sud-est”, numai trei sînt asiatice. „O alianță în care națiunile europene și țări colonialiste joacă un rol dominant — scrie Christian Roll în „Frankfurter Rundschau” — a provocat gustul amar al colonialismului în rîndurile țărilor neutre ale Asiei, cum ar fi India, Birmania, Indonezia...” Tocmai de aceea aceste țări — cele mai mari din Asia de sud-est — au refuzat să

facă parte din S.E.A.T.O., care nu constituie altceva decît o alianță agresivă, expresie a colonialismului colectiv.

**PRESIUNI,
COMLOTURI,
ATENTATE...**

Opoziția unor astfel de țări față de S.E.A.T.O. n-a fost cîtuși de puțin pe placul organizatorilor acestui bloc. „Examinînd problema neutralității — se spunea fără echivoc în comunicatul sesiunii S.E.A.T.O. din 1957 de la Canberra — Consiliul S.E.A.T.O. și-a exprimat regretul că unele guverne au adoptat, cu diferite nuanțe, o linie de opoziție activă față de S.E.A.T.O. ... Consiliul și-a exprimat dorința ca țările care în prezent critică S.E.A.T.O. să fie *determinate* (sublinierea noastră) cu timpul să aprecieze valoarea acestui organism...” Și, într-adevăr, o serie întreagă de state au avut curînd prilejul să facă o justă apreciere cu privire la „valoarea acestui organism”. Fierele loviturilor de stat militare din 1958 din Pakistan și Tailanda (ele însele membre ale S.E.A.T.O.!) au pornit de la așa-numita centrală de informații și luptă anti-comunistă a S.E.A.T.O. din Bangkok (capitala Tailandei). În timpul rebeliunii antiguvernamentale din Indonezia, conferința de la Manila a Consiliului S.E.A.T.O. (1958), la care au asistat și liderii ai rebelilor, a avut drept unul din principalele puncte pe ordinea de zi „situația din Indonezia”. De altfel conducătorii separatiștilor indonezieni erau în contact permanent cu secția specială secretă a Statului Major al S.E.A.T.O. de la Singapore. Iar deseale încălcări ale apelor indoneziene, în timpul manevrelor navale ale S.E.A.T.O. din aprilie-mai 1958, la care au participat 60 de nave și submarine — îndeosebi americane — n-au fost de loc incidentale... Se pare că agenții ai S.E.A.T.O. nu sînt străini nici de atentatul de la începutul acestui an împotriva președintelui Indoneziei, Sukarno — care, cum spunea mai demult cu vădită iritare „New York Times”, „nu vrea să încheie alianțe cu Occidentul”. Sînt cunoscute de asemenea deseale atentate ale S.E.A.T.O. la adresa neutralității Cambodgiei. Cel mai recent dintre acestea este complotul pus la cale în 1961, cu ajutorul Tailandei, și care a suferit un rușinos și răsunător eșec. Subliniind rolul S.E.A.T.O. în acest complot, premierul cambodgian, prințul Norodom Sianuk, răspundea întrebării provocatoare a unui corespondent american că, dacă a existat un pericol la adresa neutralității Cambodgiei, acesta n-a venit din partea țărilor socialiste, ci doar din partea Vietnamului de Sud, Tailandei și altor țări care fac parte din blocul agresiv S.E.A.T.O.!

Așadar, presiuni, comploturi, atentate — menite toate să ducă la înhămarea țărilor neutre din Asia la carul agresiv al S.E.A.T.O. Dar, în ciuda acestor mașinațiuni criminale, numărul membrilor pactului Asiei de sud-est n-a crescut nici măcar cu unul...

**„PROTECȚIA S.E.A.T.O.”
ȘI REZULTATELE EI...**

Unii comentatori occidentali, ținînd probabil să fie delicați în expresii, afirmă că atît Laosul cît și Vietnamul de Sud „se află sub protecția S.E.A.T.O.” — inspirîndu-se probabil din termenii folosiți în protocolul-anexă la tratatul cu privire la crearea S.E.A.T.O. În fapt însă aceasta înseamnă că S.E.A.T.O. și-a fixat ca zonă principală a „activității” sale cele două țări — tocmai pentru a torpila prevederile acordurilor de la Geneva din 1954. Și cu același scop reprezentantul S.U.A., Harriman, nu se sfia să afirme în 1961 la Conferința de la Geneva în problema Laosului că această conferință n-ar avea dreptul „de a priva Laosul de apărarea S.E.A.T.O.”. Ce a însemnat această „apărare” a relatat Suvanna Fumma, primul ministru al guvernului regal laotian, subliniind că războiul civil din această țară, „a izbucnit în urma amestecului unor țări membre ale S.E.A.T.O. în treburile noastre interne”. La care ar mai fi poate de concretizat: Statele Unite au prezentat la sesiunea S.E.A.T.O. din martie 1961, de la Bangkok, un plan militar amă-

nunțit care să fie folosit de forțele armate ale S.E.A.T.O. în Laos; că la multe din atacurile rebelilor împotriva forțelor patriotice din această țară au luat parte activă unități armate regulate ale Tailandei și Filipinelor — țări membre ale S.E.A.T.O.; că în februarie 1962, în timp ce Suvanna Fumma se afla la Luang Prabang, unde avea convorbiri cu regele Laosului și cu unul din conducătorii grupului de la Savannakhet, generalul Fumi Nosavan — la Bangkok, la cartierul general al S.E.A.T.O., se purtau tratative cu reprezentanți ai grupului rebel, în vederea unui sprijin militar direct; etc., etc.

Cît privește intervenția militară americană și a S.E.A.T.O. în Vietnamul de Sud, lucrurile sînt atît de cunoscute și de recunoscute, încît e de mirare cum „Journal American” a putut scrie cu atîta naivitate foarte de curînd: „Sperăm cu toată tăria că Administrația noastră a fost activă în culise pregătînd intrarea în acțiune a trupelor S.E.A.T.O.”. Să nu știe oare ziarul american ce „activitate” desfășoară cei peste 5.000 de ofițeri și soldați americani în Vietnamul de Sud? Sau să nu cunoască rostul șirului de turnee la Saigon ale unei întregi serii de personalități politice și militare ale S.U.A.? Nu prea e de crezut!

În ciuda amplei „activități” a S.E.A.T.O. în această direcție,

Instructori americani, armament „made in U.S.A.”, mercenari sud-vietnamezi.

Experții săi militari manifestă prea puține motive de bucurie... — cum scria cu amărăciune „New York Times” în ajunul întâlnirii la Bangkok, din toamna trecută, a reprezentanților militari ai țărilor S.E.A.T.O. Explicația îngrijorării lui „New York Times” e simplă.

Despre eșecurile americane în Vietnamul de Sud vorbesc de la sine aceste cuvinte ale lui Harriman, recent reîntors de acolo: „Nu pot fi așteptate victorii rapide, spectaculoase”. În Laos, imensa majoritate a poporului sprijină eforturile premierului Suvanna Fumma de restabilire a păcii

și unității naționale. Cercuri tot mai largi din Tailanda, Pakistan și Filipine cer ieșirea din S.E.A.T.O. a țărilor lor care, datorită acestui bloc agresiv, au ajuns în situația de protectorate ale puterilor occidentale.

Presa americană nu scapă nici o ocazie pentru a sublinia rolul „ajutorului” financiar și militar al S.U.A. Cum stau lucrurile cu „ajutorul militar” se știe: el nu numai că nu constituie un ajutor real, ci dimpotrivă primejduiește pacea în regiunile pe care le cuprinde, fiind folosit împotriva intereselor vitale ale popoarelor din țările S.E.A.T.O. Dar așa-zisul ajutor economic? Despre acesta ziarele americane uită să spună că nu reprezintă altceva decât o bună afacere pentru monopolurile occidentale și o sursă de îmbogățire pentru politicienii venali din țările angrenate în mașinațiunile S.E.A.T.O. Popoarele nu se împacă însă cu această stare de lucruri. Și luptă pentru a o schimba.

O DISPARIȚIE FĂRĂ REGRETE

Eșecurile încercărilor de a atrage noi țări în pactul agresiv al Asiei de sud-est, înfringerile suferite de S.E.A.T.O. în cele două țări aflate sub „protecția” sa — Laos și Vietnamul de Sud — lupta tot mai dârză a popoarelor din țările asiatice membre ale S.E.A.T.O. pentru a se elibera din jugul colonialismului colectiv pe care-l reprezintă acest bloc, arată că perspectivele S.E.A.T.O. sînt sumbre. Ca să nu mai vorbim de contradicțiile dintre înșiși partenerii din cadrul S.E.A.T.O.! Anglia și Franța — ca răspuns la pătrunderea S.U.A. în această regiune care altă dată constituia o sferă de influență a lor — au refuzat să sprijine ideea unei intervenții fățișe a S.E.A.T.O. în Laos. Filipinele ridică pretenții asupra teritoriului Borneo de nord, care este o colonie a Angliei.

Toate la un loc — înfringeri, contradicții — au dus S.E.A.T.O. la criza actuală. Ceea ce face ziarul britanic „The Guardian” să conchidă: „Mulți oameni, de

diferite convingeri politice, au bănuț de multă vreme că Organizația tratatului Asiei de sud-est este pe cale de dispariție”. Iar amînarea sesiunii din mai a Consiliului S.E.A.T.O. este și ea un indiciu foarte semnificativ în această privință. La care se adaugă și faptul că manevrele de mare amploare — intitulate „operațiunea marea diavolului” — desfășurate recent în Marea Chinei, li s-a atribuit rolul de infuzie pentru ridicarea moralului țărilor S.E.A.T.O. ... Este pregătit de altfel și moștenitorul S.E.A.T.O. Căci astfel trebuie interpretată crearea așa-numitei Asociații a statelor Asiei de sud-est (ASAS) — la care participă Tailanda, Filipinele și Malaya. Punînd în legătură această nouă „asociație” cu nepopularitatea S.E.A.T.O. în Asia și mai cu seamă cu criza acută care se observă în ultimul timp în activitatea acestuia, comentatorii occidentali sînt nevoiți să recunoască faptul că opinia publică din țările aparținînd acestui bloc cere guvernelor să rupă legăturile cu S.E.A.T.O.

Ceea ce cer, așadar, popoarele asiatice, nu este schimbarea unui bloc cu altul căci — pe bună dreptate scria ziarul indonezian „Harian Tadjar” — „oricum și-ar schimba numele, blocul S.E.A.T.O. nu se va bucura de popularitate în Asia de sud-est, deoarece oricine știe că este creat pentru întărirea imperialismului în această regiune”.

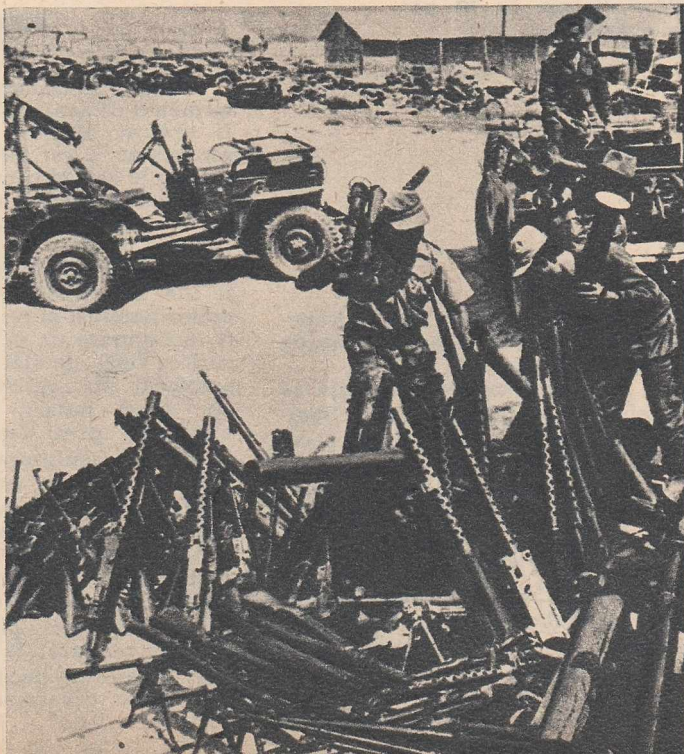
Și nu poți să nu fii de acord cu „The Guardian” atunci cînd afirmă că „dispariția totală a organizației nu va fi o mare pierdere”. Dimpotrivă, ea va fi o ușurare pentru popoare și, în primul rînd, pentru cele ale căror țări mai fac încă parte din S.E.A.T.O.

I. CIOARĂ

Generalul Taylor — fost comandant al trupelor S.U.A. în timpul războiului din Coreea — într-un turneu de inspecție în Vietnamul de Sud. Ce-ar mai reedita „operația Coreea”...

O demascare concretă a amestecului S.U.A., prin intermediul S.E.A.T.O., în Laos: armament pentru clica lui Boun Oum. Dar o bună parte a ajuns în mîinile forțelor patriotice. Și de cele mai multe ori a fost adus chiar de unități ale armatei lui Boun Oum, care au trecut de partea guvernului lui Suvanna Fumma și forțelor Patet-Lao.

**DIN TOAMNĂ PÎNĂ
ÎN PRIMĂVARĂ**

PE LITO

Recunoașteți intrarea în Mamaia? Desigur că nu. Anul trecut pe aici nu era decât nisip și mlaștini. În acest loc s-a ridicat blocul cu 13 etaje pe care-l vedeți în fotografie. Hotelul „Parc” este acum elementul central al unui ansamblu care mai cuprinde un spațios restaurant și un grup comercial adăpostind birouri O. N. T. și de volaj, saloane de frizerie și coafură, magazine. Construcția, orientată perpendicular pe țărâm, este scaldată toată ziua de soare. Trei lifțuri, fiecare de 10 persoane, stau la dispoziția oaspeților.

N

u a venit încă Bampotoc? Cum? Când? Cu trenul?

— Dă-mi-l pe A₄ și pe A₁.

Vizitatorul neavizat care surprinde aceste frânturi de conversație în barăcile de la malul lacului Siutghiol este la început intrigat și se întreabă cine o fi misteriosul Bampotoc, așteptat cu nerăbdare ca un oaspete de seamă, și ce se ascunde în spatele cripticelor formule A₄, A₁, A₃ ș.a.m.d., care revin în mai toate conversațiile de la sediul șantierului. Căci ne aflăm la I.S.C.L.-Mamaia, adică la ceea ce am

putea numi cartierul general operativ al Întreprinderii șantier de construcții-litoral.

Apoi, rușinat de ignoranța sa tehnică, vizitatorul află că Bampotoc nu va veni nici cu acceleratul de seară și nici cu cel de dimineață, ci cu un mărfar, pentru simplul motiv că... este un soi de marmură de cea mai bună calitate. Alături de marmura de Rușchița, Moneasa, Tohan, Codru, el va îmbrăca barurile și saloanele de coafură, restaurantele elegante și terasele noilor hoteluri care, în decursul ultimelor câteva luni, au „verticalizat” și mai mult peisajul Mamaiei, du-

blind totodată capacitatea de cazare a stațiunii.

ULTIMA TOALETĂ PRE-ESTIVALĂ

Desigur, în momentul de față termenul de șantier nu mai poate fi aplicat Mamaiei în deplina accepțiune a cuvîntului. În aceste zile se lucrează la finisaje, se amenajează cu febrilitate zone verzi, se plantează copaci pitici. Ultima toaletă pre-estivală.

Volumele simple dar armonioase ale construcțiilor înalte, ale noilor hoteluri și restaurante vor fi înconjurate de peluze și taluzuri cu flori, de alei și bazine de agrement. Pe „oglinzile” de apă vor pluti nuferi, iar într-un viitor nu prea depărtat, mari compoziții sculpturale, fresce și decorații murale vor împodobi, dîndu-le totodată mai mult relief, noile construcții.

Azi, ansamblurile mai sînt cunoscute — cel puțin de ingineri și arhitecți — ca: A₁, A₂, A₃..., dar peste puțină vreme ele vor renunța la aceste denumiri lipsite de personalitate și, sub nume ceva mai îmbietoare — hotel „Parc”, „Perla”, „Aurora”... — își vor deschide por-

țile în fața miilor de turiști vizitatori.

Anul acesta vor fi date folosință la Mamaia, în față de 1961, nouă hoteluri confortabile cu un total de 5.000 paturi, patru restaurante de c. 1.300 de locuri (în două ser), un bufet-braserie, un mare grup de magazine și o policlinică. Mamaia va dispune de 10.000 locuri pe serie numai în ansamblul construit în anii 1961-1962.

O asemenea creștere a capacității este desigur îmbucurătoare. Dar pe plajă, în aceste condiții, nu va fi oare „înghețală”? Fiți liniștiți. Natura fost darnică și constructorii jului. Dezvoltarea stațiunii

Ce al spune, slăvită Fortuna tectoare a vechilului Tomis, și Pontos, protector al portului, și al orașului, dacă ați coborî pledestal (instalat de circumsta regional Dobrogea) și v-ați pe străzile noului Tom

astfel calculată, încît fiecărui vizitator îi vor reveni cel puțin 10 m² pe plajă. Deci, nici un pericol să ne facem umbră unul altuia...

S-a remarcat, pe drept cuvînt, că amenajarea în decurs de numai doi ani a unui ansamblu de odihnă de 10.000 de paturi, pe o întindere de 70 de hectare, constituie o experiență înaintată nu numai pe plan național, ci și internațional. După cum se știe, construirea hotelurilor înalte cu pereți din beton turnat în cofraj glisant a permis ridicarea a cîte unui etaj pe zi. Trebuie spus însă că iarna aceasta nu a fost prea blîndă pentru constructori; că uneori vînturile care suflau dinspre larg țineau cu tot dinadinsul — și din cînd în cînd reușeau —

să se transforme în mici uragane; și că primăvara pe litoral, ca și aiurea, s-a lăsat cam mult așteptată.

Condițiile de lucru nu au fost deci prea ușoare. („Uneori trebuia să încălzim betonul ca pe un nou-născut” — spun constructorii). Dar toate dificultățile au fost învinse. Stă mărturie nu numai terminarea la termen a lucrărilor, ci și înalta calitate a finisajului. S-ar putea desigur vorbi, în limbaj tehnic, despre pardoselile de tip linoleum și covoarele din policlorură de vinil, despre finisarea fațadelor cu terasit, dolomit, vinacet, beton spălat și alte materiale de construcție, multe din ele utilizate pentru prima dată la noi în țară, pe litoral. Preferăm însă să lăsăm să

vorbească fotografiile din paginile de față.

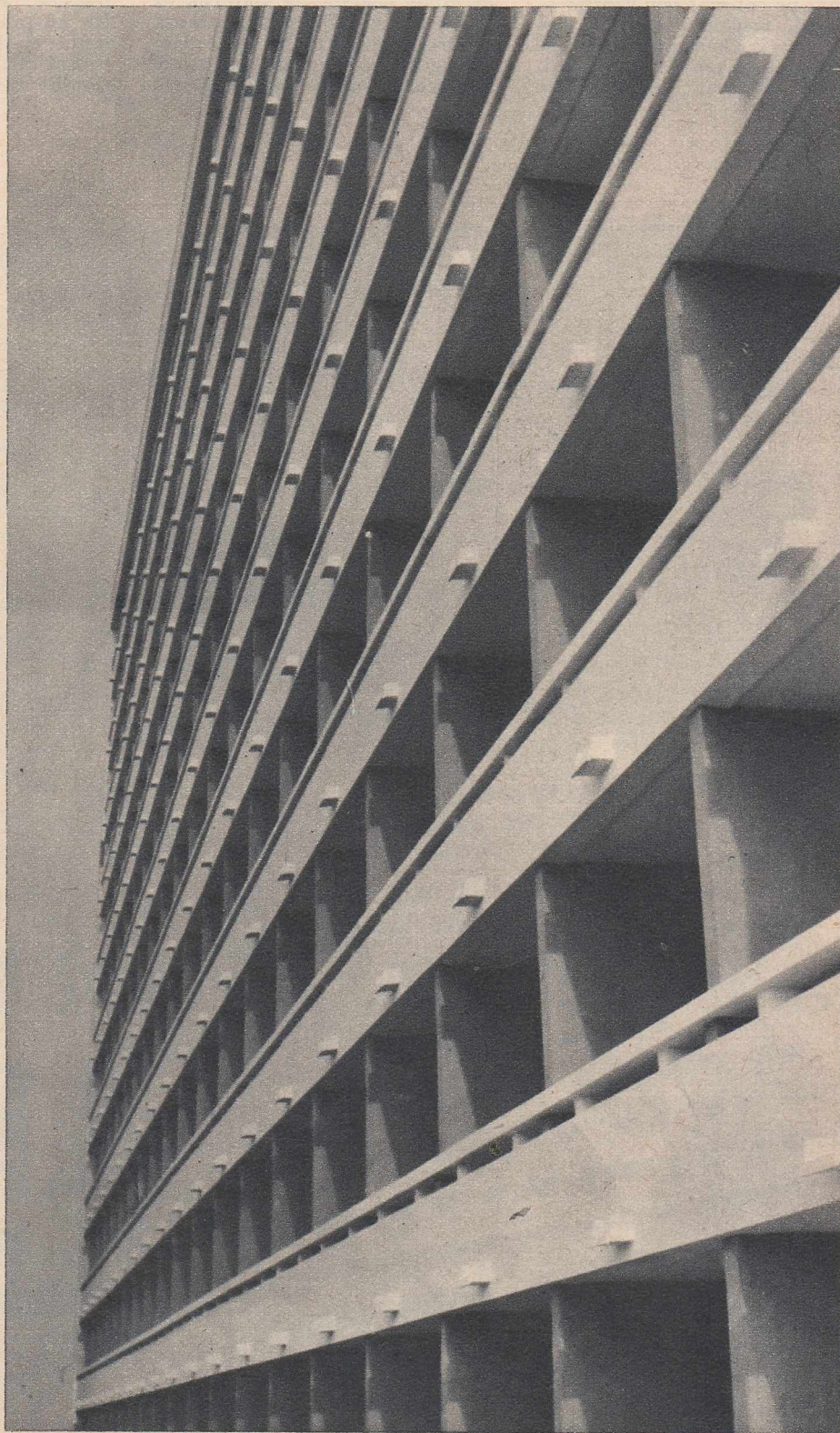
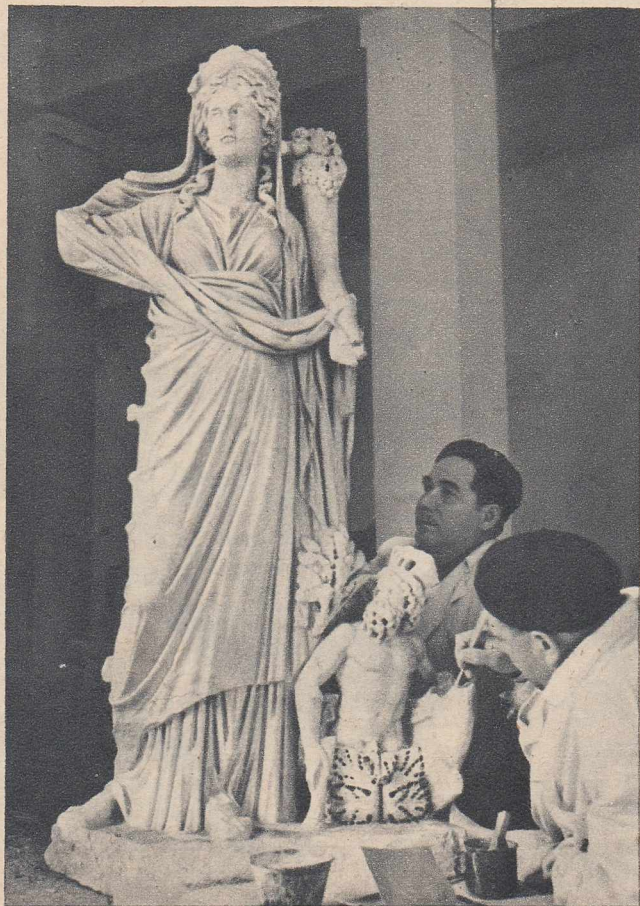
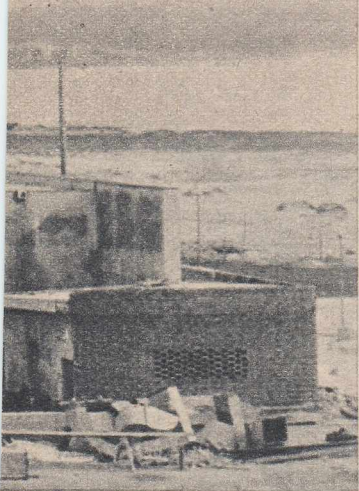
GARĂ VECHĂ, GARĂ NOUĂ...

Dacă în lunile care au trecut principalul efort de construcție a fost depus la Mamaia, aceasta nu înseamnă că restul litoralului a fost neglijat. Dimpotrivă, de la Constanța la Mangalia activitatea de construcție și înfrumusețare a continuat în ritm susținut, rezultatele urmînd să fie apreciate de sutele de mii de „sezonisți”.

Marea surpriză o va constitui, fără îndoială, centrul Constanței.

Principalul șantier de construcție din oraș poartă titlul sugestiv de „Gară veche — gară nouă”. Deși proiectanții Direcției pentru sistematizare, arhitectură și proiectarea construcțiilor - Constanța s-au călăuzit probabil de

Logiile — ca cele din fotografia noastră — reprezintă una din caracteristicile blocurilor date în folosință anul acesta la Mamaia.

considerente pur practice cind au dat acest nume șantierului, el a căpătat parcă și o anumită poezie.

Gară veche... gară nouă... Vechiul și noul se împletesc, se înfruntă, cel dintii cedează celui din urmă.

În iarna și în primăvara aceasta, în plin centrul orașului, pe terenul gării dărăpănate de care ne amintim cu toții, s-au ridicat mai multe blocuri moderne însumind circa 600 de apartamente. Construite pe principiul micro-raionului, ele sînt înconjurate de zone verzi, cu circulație interioară. Magazine spațioase, terenuri de joc și de recreație pentru copii, alei pentru pietoni au apărut doar în cîteva luni pe terenurile virane rămase după demolarea vechii gări. Siluetele elegante ale construcțiilor, cu un aspect plastic simplu și modern, se zăresc de departe, din spre mare. Noua „carte de vizită“ a Constanței.

Este interesant de remarcat că tocmai pe cel mai nou șantier al orașului, urmele vechiului, sau mai bine zis ale străvechiului, se întîlnesc aproape la tot pasul. Se știe că recent, la sesizarea

muncitorilor constructori, arheologii au descoperit aici un depozit de 24 de monumente sculpturale romane de o deosebită valoare științifică și artistică. Asemenea descoperiri s-au făcut și anul trecut în aceste părți. Dar poate se știe mai puțin că, din dorința de a proteja, a ocoli zonele de interes arheologic și a permite accesul spre acestea, proiectanții au fost nevoiți să restructureze „în mers“ anumite clădiri, preconizînd de pildă construcția unui bloc „în trepte“ (în zigzag) și nu „în lamă“ (adică în formă de dreptunghi), cum fusese prevăzut inițial. Le vor fi recunosători arheologii și... bărbosul Pontos — zeul Mării Negre, protectorul portului, al navigației și al orașului Tomis — a cărui statuie a fost de altfel și ea descoperită pe acest șantier.

LA CONSTANȚA, CINEMASCOPI ȘI (POATE) CINERAMA

Pentru a reveni mai aproape de zilele noastre, să amintim că în momentul de față la Constanța se termină construcția unui cinematograful cu ecran lat, cu o mie de locuri. Cu dispozitivele sale

de sunet stereofonic, cu instalații perfecționate de aer condiționat și încălzire și avînd posibilitatea de a fi adaptată în viitor pentru cinerama (cinematograf panoramic), noua sală de spectacole va fi una din cele mai mari și mai moderne din țară.

Și „căile de acces“ în Constanța se modernizează. Orașul se mîndrește cu o nouă aerogară (era și timpul ca fosta și puțin arătoasă aerogară să urmeze calea vechii gări); progresează în ritm rapid lucrările de amenajare a portului Tomis.

Cu aceasta este departe de a se încheia șirul „surprizelor“ care vă vor întîmpina la vară pe litoral. Să mai pomenim cîteva.

Noul restaurant-cofetărie, în sticlă și piatră, de la Eforie-Sud — a cărui construcție se apropie de sfîrșit — va fi nu numai prima unitate cu auto-servire din stațiune, dar și unul din cele mai frumoase și mai încăpătoare restaurante de pe litoral, avînd o capacitate, inclusiv terasele, de o mie de locuri. Un amănunt nelipsit de importanță: iarna, localul va putea fi încălzit. Interiorul va fi ornamentat cu mozaicuri de sticlă și

ceramică — adevărate opere de artă, realizate prin intermediu Fondului Plastic — înfățișînd într-o formă decorativă convingătoare bogățiile regiunii Dobrogea.

Noul restaurant-cantină de la Tekirghiol, prevăzut pentru 750 de persoane, privește peste lac spre largul mării. Alegînd ca material de construcție cărămida aparentă și folosind din belșug sticla, proiectanții au imprimat restaurantului o linie simplă și clară.

Noua construcție pentru băile reci de nămol (2.900 de locuri) și cele două vile cu patru etaje (560 de paturi) de la Eforie-Sud, precum și grupul de locuințe recent dat în folosință la Mangalia completează — fără a o epuiza — lista noilor construcții.

An de an admirăm și ne bucurăm de schimbările petrecute peste iarnă pe litoral. Și a devenit aproape un lucru comun constatarea că an de an litoralul se înfrumusețează tot mai mult, se innoiește, etalîndu-și în soare stratele de beton, sticlă și material plastic.

Lionel NIȚESCU
Fotografiile de Elena GHERA

Aici a fost gara veche din Constanța...

Pentru a admira privilegiul Mamei „din avion” nu va mai fi necesar să recurgem la serviciile „Tarom”-ului, ci să ne urcăm cu liftul pe terasa hotelului „Parc”.

Alte opere romane sculpturale descoperite recent la Constanța. De sus în jos: 1) Imaginea acestei șarpe, cu păr lung și urechi de om, apare și pe efigiile monedelor din Asia Mică. 2) Bustul zeiței Isis. 3) Două zetitzi ale mării (sau poate două muze) străjuesc un fronton sprijinit pe două coloane.

Șoarecele și pisica

în noile lor raporturi psiho-chimice

de Valentin SILVESTRU

Ilustrație de Rik AUERBACH

Pînă deunăzi, raporturile dintre șoarece și pisică i-au preocupat pe fabuliști, pe scriitorii de basme, pe gospodine și pe responsabili cu deratizarea din cooperativele de prestații publice. Toate persoanele din categoriile amintite își întemeiau interesul lor pentru problemă pornind de la ideea că pisica este, prin natura ei, ratofagă. Cu citva timp în urmă un ofițer american, generalul-maior August Schomburg, a formulat o nouă opinie asupra chestiunii, arătând că ideea predispoziției naturale a pisicii este o idee eronată; în realitate, un animal îl consumă pe celălalt pentru că e mai curajos. O dată stabilită această nouă explicațiune, pisica și șoarecele au intrat, spre prelucrare, într-un laborator al oștirii yankee. După un răstimp, de trei ani se pare, generalul a reușit a convinge pisica să nu mai atace șoarecele. El a filmat rezultatul acestei experiențe și l-a prezentat ziariștilor. Într-adevăr, pe ecran s-a putut vedea distinct, admirându-se reciproc și în tăcere, un cotoi și un guzgan. În comentariul făcut cu viu grai, generalul a afirmat că pisica a devenit „un animal timorat”, deoarece inhalase un gaz secret destinat a anihila curajul. Momentul, firesc următor, când șoarecele ar trebui să atace pisica, n-a mai fost demonstrat; probabil că există unele greutăți în ceea ce privește inhalarea de către rozătoare a curajului pierdut de cotoi. E posibil însă ca după alți trei ani generalul să izbutească și această performanță, o dată cu descoperirea gazului secret viceversa, adică a aceluia care dă curaj.

După vizionare, prezentatorul a ținut o alocuțiune pentru a-i lămuri pe cei prezenți că n-au fost chemați să-și reamintească poveștile cu animale din copilărie. „Acest gaz — a zis dînsul — poate reprezenta o armă de război”. Lămurirea fu primită cu veselie, întrucât mulți bănuiau că oratorul își închipuie un război între șoareci și pisici, ceva în genul bătăliei pisicilor despre care scrisese cîndva, demult, Lope de Vega. Nu: e vorba de al treilea război mondial, a concretizat generalul. Iată cum s-ar proceda: „trupele inamice ar inhala un aerosol care ar diminua în mod temporar voința lor de a lupta și a rezista, sau le-ar provoca o stare de somnolență”. O dată adormiți, bineînțeles că inamicii pot fi dezbrăcați de uniforme, echipați în pijamale și instalați direct în paturile suprapuse ale lagărelor de prizonieri unde, cînd se vor trezi, nu vor avea ce face altceva decît să ceară ceaiul.

Unul din gazetari a înțeles mai bine decît ceilalți despre ce e vorba și a explicat la rîndul lui că „în felul acesta armata de uscat caută să ne familiarizeze cu posibilitatea controlării minților omenesti...” („New York Herald Tribune”). El s-a interesat la cîțiva psihiatri și chimiști unde i s-a spus că într-adevăr anumite substanțe, cum ar fi acidul lisergic, moscalinul, psilocibinul au proprietatea de a produce tulburări mintale grave. Și și-a pus întrebarea dacă nu cumva pisica generalului a căpătat o cantitate dintr-o asemenea substanță, ceea ce a determinat-o nu numai să nu-l observe pe șoarece, ci „să vadă întreg universul învăluit în flăcări portocalii”.

Doctorul James Lieberman din Boston și-a exprimat îndoiala (în „Buletinul oamenilor de știință atomiști”) asupra posibilității întrebuirii unui asemenea „gaz secret” de către armata americană. Dacă psiho-chimicalele vor pluti în aer, infectîndu-l, zice doctorul american, atunci nu numai că șoarecii se vor hrăni cu pisici, dar s-ar putea să atace și oamenii, care, de asemenea, ar fi în situația de a deveni la un moment dat prada caprelor, a gândacilor de bucătărie și a viermilor de mătase. „Vor rezulta — scrie „Buletinul” — o confuzie interpersonală, ireponsabilă și violentă, accidente, psihoze permanente și alte catastrofe”.

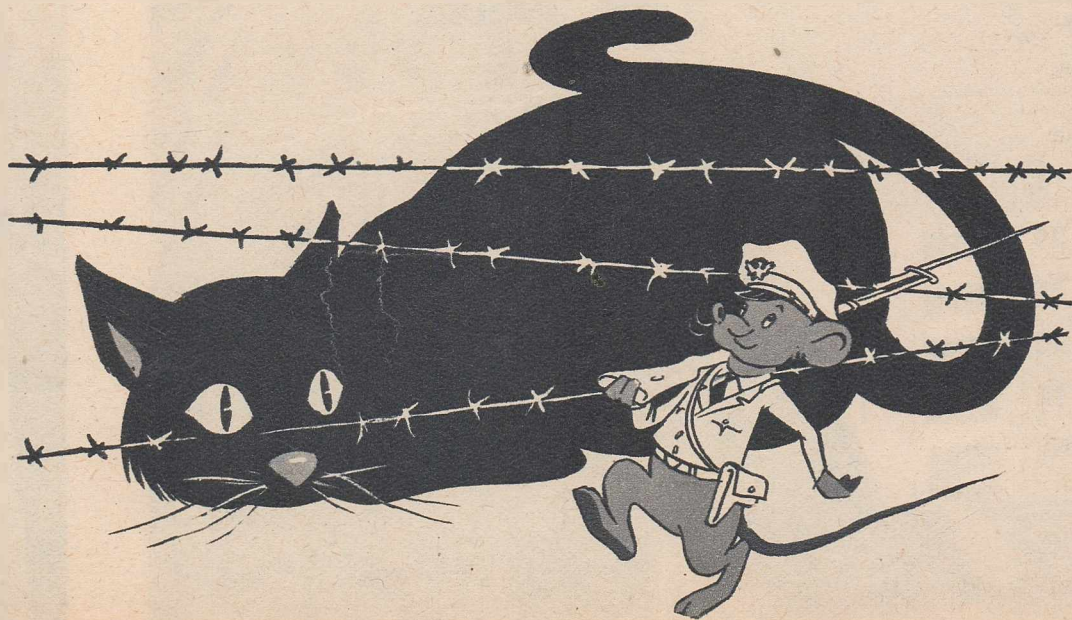
Printre aceste alte catastrofe, se presupune îndobitocirea comandanților punctelor proprii de lansare a proiectilelor nucleare și stupidizarea trupelor proprii de la gradele inferioare pînă la cele mai înalte. Chiar în cursul fabricării amintitului gaz, drogurile pot acționa rapid și foarte pe neașteptate asupra acelor persoane care supraveghează procesul producerii lor și au avut sau au simptome de dezechilibru — fiind deci apte de contaminare. Iar în cazul cînd gazul ar putea fi adaptat nu numai pentru insuflarea sau dezumflarea curajului, ci și în scopul transmierii unei doctrine — s-ar putea întîmpla ca grupuri de chimiști care dețin secretul să ia asupra lor sarcina îndoctrinării gazoase a întregii populații, conform cu dorințele lor arbitrare. În sfîrșit, după cum se știe, medicamentele de tipul celor pomenite — definite cu termenul general de deconectante — nu au totdeauna un singur fel de reacție: pe unii indivizi îi calmează, pe alții îi fac agresivi. Ca atare e valabilă și ipoteza după care unul din efectele aerosolilor ar fi împărțirea armatei inamice în două categorii de combatanți: agresivi și placizi. Dacă gazul va fi foarte puternic, cei din prima categorie se vor repezi cu o asemenea forță furioasă asupra

vrăjmașului, încît nu numai că îi vor suplini pe placizi dar vor depăși puterea inițială întregului efectiv.

Generalul-maior August Schomburg și-strîns în cutia de peliculă animalele filmate a ridicat din umeri și a refuzat să intre în polemică. El continuă pesemne să lucreze și să viseze la perfecționarea mijloacelor celor mai eficace de omucidere în masă pentru gloria Americii. În tihna laboratorului său secret îi și vede pe inamici așteptînd răbdători și ordonați pe un vast cîmp de luptă să li se facă inhalații cu aerosoli secreți, ba poate și băi fierbinți la tălpi, care slăbesc inima, ori să li se administreze în mod exagerat antinevralgice, pînă la provocarea de indispoziții stomacale; în acest timp el, generalul, le proiectează pe un imens ecran panoramic cotoiul timorat în fața guzganului indiferent și, arătîndu-le cu bățul ce se vede pe pînză, le promite, dacă vor fi cumînțișeria a doua a filmului, în care șoarecele acționează.

Un fabulist talentat și perspicace, pornind de la analogia întreprinsă de însuși generalul-maior cu pricina, l-ar alegoriza drept șobolan — și nu fără temeii. Acest șobolan lucrează în vizuina lui și, ca orice dăunător, reprezintă un pericol pentru salubritatea publică. După declarații și intențiile mărturisite, se pare însă că generalul a cam scăpat ceva gaz în laborator. Aceasta l-a făcut să aibă nu numai halucinația unei lumi în flăcări, ci și aceea a unei planete pe care în afară de americani nu se află decît pisici. Ceea ce nu vrea de loc să-și imagineze generalul, e că acestea ar putea să-l zgirie rău de tot, cu foarte mult înainte ca el să apuce a le da pe la nas cu aerosoli.

Într-adevăr, unii au o bătrînețe foarte urită — pe lingă care mai fac și filme psiho-chimice.

DE UNDE ÎNCEPE DRAGOSTEA

In rapidul Timișoara-București, doi tineri vor să pună ordine în amintiri.

El: Mi se pare că în anul III te-am cunoscut.

Ea: Nu, în anul IV.

El: Nu, în anul III.

Ea (glumind): Mi se pare că ești certat cu memoria.

El (tot glumind): Vezi cum ești? N-avem nici o lună de căsătorie și mă necăjești.

Ea: Ești copil.

El: Spune-mi, te rog, cine a fost primul dintre noi care a zis: „Să nu mai fim funcționari“?

Ea: Amîndoi.

El (o sărută pe obraz): Vreau soare, vreau livezi întinse de piersici și ionatan, vreau turme de oi...

Ea: Ești un romantic, un poet.

El: Romantic da, poet nu. Dar pot să-ți amintesc ceva din Walt Whitman care se potrivește de minune meseriei noastre. Ascultă:

Pămîntule, aștepti ceva de la mine?

Spune, bătrînule, ce vrei?

— Aștept ca fiii mei să mă transforme...

Ea: Deci noi sîntem copiii pămîntului.

El: Nu, noi trebuie să fim (lasă-mă să-l completez pe Whitman) cei mai buni copii ai pămîntului.

Dialogul acesta a avut loc în urmă cu patru luni în rapidul Timișoara-București. Cei doi tineri

ingineri agronomi ai secției agricole regionale Banat n-au mai vrut să fie funcționari și au cerut să plece la țară. Cererea le-a fost aprobată. El, soțul, Mircea Mureșanu (moldovean) a fost repartizat la gospodăria colectivă din Obreja. Ea, soția, Ștefania Mureșanu (bănățeancă), la gospodăria colectivă din Glimboca. Ambele gospodării sînt în raionul Caransebeș. Ambele sînt tinere. Ca și inginerii. Între locul de muncă al acestor ingineri agronomi (nu între inimile lor) e o

distanță de 5 kilometri. O nimica toată.

Se bagă-n toate

Într-adevăr, la Obreja, pe Mircea Mureșanu, ca în poezia lui Whitman, îl aștepta pămîntul. Livezile și mioarele îl așteptau. Dar mai presus de orice, îl așteptau oamenii. Inginerul acesta tinăr venise într-un sat în care, la sfîrșitul anului trecut întovărășirea se transformase în gospodărie colectivă. Primele zile trăite

în gospodăria colectivă i-au dat lui Mircea Mureșanu — după mărturisirea sa — imaginea unui sat în care oamenii au pornit cu dreptul în toate acțiunile.

— Cînd am sosit la Obreja, acum patru luni, gospodăria colectivă avea o vechime de cinci săptămîni. La sediul gospodăriei, oamenii care m-au întîmpinat erau pușini.

— De ce?

— Fiindcă, deși era toiu iernii, s-au prins într-o importantă acțiune. Sute de oameni împin-

Merilor li se asigură din timp o ținută frumoasă.

zeau în acele zile câmpul. Împreună cu omul care mi-a devenit cel mai bun prieten, colaborator și tovarăș de muncă, Teodor Drăgan, președintele gospodăriei, am urcat spre dealuri. „Ce faceți, oameni buni?” — i-am întrebat eu, după ce le-am dat binețe și m-am prezentat. „Cucerim noi pământuri, tovarășe inginer” — mi-au răspuns colectivisti. „Știți, la noi suprafața arabilă nu e prea mare și 1.000 de pomi foarte bătrâni, mai mult morți decât vii, țin degeaba umbră pământului. Nici tu mere, nici tu grâu.

Terminăm cu dumnealor și mărim arabilul. Dar punem și livezi noi, la loc potrivit pe dealuri...”

— Frumos v-au vorbit.

— Acțiunea lor era însă mai frumoasă decât vorbele.

Întru mai adinc în documentare:

— Tovarășe inginer, vorbiți-mi despre dumneavoastră!

— Voiam să vă spun că sint deosebit de bucuros că muncesc într-o gospodărie colectivă tină. Când am definitivat planul de producție pe acest an, colectivisti mi-au spus: „Fă bine, tovarășe inginer și cu știința dumitale pune planul la punct. Că noi numai meri și oi am crescut și nu ni-s multilaterali”.

— Cine v-a cerut acest lucru? Tovarășii din consiliul de conducere?

— Bineînțeles că în primul rând conducerea. Dar ceea ce m-a impresionat a fost că simpli colectivisti, oameni care lucrează în diverse sectoare, mi-au cerut acest lucru: Isac Gașpar și Petru Moraru, Floarea Hădărău și Petru Garaș și mulți alții. Atunci m-am felicitat.

— De ce?

— Pentru că am prilejul să muncesc într-o gospodărie unde sarcina fundamentală — întărirea economico-organizatorică — este privită cu toată seriozitatea nu numai de oamenii care conduc, ci de întreaga masă a colectivistilor.

— Vă rog să-mi vorbiți și despre dumneavoastră.

— V-am vorbit.

Fiindcă mă nemulțumește ultimul răspuns al inginerului, merg la Teodor Drăgan, președintele gospodăriei. Il iau și pe dumnealui coautor la reportaj.

— Ingerul n-a vrut să-mi spună nici un cuvânt despre activitatea sa în gospodărie. Vă rog să-mi dați dumneavoastră o mină de ajutor în acest sens.

— Să încep cu modestia tovarășului Mircea.

— Mulțumesc. Am făcut cunoștință cu ea. Altceva.

— Se bagă-n toate. Are o vorbă: „Succesul are trei căi: organizare, hărnicie, știință”. Să-l fi auzit pe tovarășul la definitivarea planului de producție. Zicea el: „Cine n-are nevoie de bani să nu cultive legume. Cine n-are nevoie de bani mai mulți să nu irige culturile de legume. Apa curge degeaba pe lângă noi”. Am modificat pe loc planul de producție. După cercetarea terenului și după un studiu amănunțit, tovarășul Mircea a propus în ședința consiliului de conducere ca, în 1963, cultura legumelor să fie extinsă pe 30 de hectare. Să nu uitați: într-o comună premontană să ai 30 de hectare cu legume, e ceva.

A sosit tovarășul inginer.

— Am notat. Mai departe, vă rog.

— Unii dintre noi, după ce am întemeiat colectiva au zis: să facem construcții. Asta a fost bine. Dar câțiva au strigat în adunarea generală: să înălțăm construcții faine, arătoase ca fetele de măritat, că ne-a dat statul credite pe termen lung și fără dobândă.

— Ziceți mai departe că e interesant.

— Tovarășul inginer a pus atunci punctul pe i. Zicea dumnealui: „Să nu facem risipă folosind întreg creditul pentru construcții. La Obreja construcțiile nu sînt o problemă. Le facem urgent și-o să ne coste foarte puțin. Avem destule resurse locale: și lemn și var, și pietriș. Creditele le vom folosi pentru procurarea vitelor. La noi sectorul zootehnic are mare viitor” — și a avut dreptate. La sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naționale mulți reprezentanți ai colectivistilor au arătat că au procedat ca și noi: au folosit creditele pentru procurarea de animale, iar construcțiile le-au făcut din resurse proprii.

Trec în fugă pe la toate acareturile gospodăriei. Numeroase

construcții, unele terminate, altele în lucru, îți dau impresia că te afli într-o colectivă cu stagi. Le număr: două saivane pentru 2.000 de oi, o puierniță pentru 1.000 de găini, două remize pentru 100 de căruțe, două tabere pentru tineretul bovin. Toate sînt gata. Un grajd pentru 100 de vaci e în construcție.

Într-adevăr, colectivisti din Obreja au pornit cu dreptu' de la început. Oamenii-mi spun că în tot ce e nou și frumos a pus inimă și pricepere un tinăr: inginerul Mircea Mureșanu.

Livezi și mătase

Plec pe câmp, împreună cu Mircea Mureșanu și Teodor Drăgan. Se pune porumbul 5000 (pe o suprafață destul de mică, întrucît aici sîntem într-o regiune premontană), se seamănă culturi intercalate (cartofi mai cu seamă) în livezile tinere, se fac tăieri globuloase și piramidale la pomi (depinde de specie) și pe dealuri se plantează. Întreb:

— Ce plantează colectivisti?

— Livezi de ionatan și dublu roșu delicios. Înlocuim toți merii cu productivitate mică și calitate nevalorosă — mă informează Mircea Mureșanu.

— După câte știu, aici la Obreja aveți o țuică de „fruncea”.
— Da, dar prunii nu-s de soi. Prunului local, roșioarei, i-a venit sezul din urmă. E inferior. În locul lui cu soiurile anona și bistrice brumate. Soiurile acestea sînt minunate pentru gem și compot.

Ajungem pe un platou unde primăvara a izbucnit în toată rumusețea ei. Aflu că înainte pe locul acesta, unde iarba e ca mătasea, nu creșteau decît mesteceni pitici, spini și ferigă. Acum aici e pășunea model. Supraînsămîntarea naturală, îngrășarea prin țîrlire, superfosfații și sarea potasică urcă producția de masă verde a acestei pășuni la 12.000 kg per hectar.

Inginerul îi spune președintelui:

— Trebuie să mărim suprafața pășunii model. O pășune cu productivitate mare scade prețul de cost și la lapte și la carne.

Oamenii pot să prevadă viitorul

După patru ceasuri de mers revenim la sediul gospodăriei colective. E seară. Ședință de lucru cu brigadierii. Se arată ce și cum s-a lucrat azi. Se dau indicații precise pentru mîine. Primăvara aceasta întîrziată și capricioasă le dă de furcă oamenilor.

— Cîte tractoare ară mîine pe coastă?—se interesează Isac Gașpar.

— Patru — răspunde Drăgan.
— Scoatem dimineața și atelajele pe deal?

—Nu. Sînt tractoare suficiente. Toate atelajele vor lucra în lunca Bistrei, la grădină.

O asemenea ședință are loc în fiecare seară. Fără nici un fel de convocare. Durata: cel mult un sfert de ceas. Uite-o, s-a și terminat. Pleacă brigadierii. Pleacă și Isac Gașpar. Îl cheamă cu

ochiul pe inginer. Acesta nu observă. Îl cheamă cu mina și cu gura:

— Tovarășe inginer, te-aș ruga să vii pînă la mine.

— Pentru ce?

— Știu eu. Multe m-ai învățat dumneata. Am o țuică bătrînă, ținută în vas de dud și o brînză ce se topește în gură.

— Las-o pe altă dată! — amîină inginerul.

Dar Isac îi spune cu o dulce amenințare:

— Treaba dumitale. Da' să fii al dracului dacă ai să scapi de-o gură de țuică din vasul de dud.

E unsprezece noaptea. La sediul gospodăriei întîrzie doi oameni: președintele și inginerul agronom. Au în față harta comunei. O cercetează. Cei doi conducători ai gospodăriei colective sînt oameni care văd lucrurile în largă desfășurare, în perspectivă. Îmi vorbesc despre viitorul apropiat al gospodăriei.

Acum au 1.200 de oi. La sfîrșitul lui '62 vor avea 2.000. În 1965 turma colectivei va număra peste 6.000 de oi. Nici o țurcană. Numai țigăi. La sfîrșitul acestui an colectiva din Obreja va avea 75 de bovine. Veți spune: puține. A nu se uita: gospodăria e tînără. A nu se uita încă un lucru: în 1965 colectivității își propun o încărcătură de bovine excelentă: 600, din care 400 vaci de lapte.

Îmi plac nespusele oamenilor acestia. Vorbesc cu certitudine și optimism despre lucrurile ce au de gînd să le facă. Așadar, cînd oamenii își organizează bine munca, pot să prevadă viitorul.

Numai înainte de miezul nopții

Mă uit la ceas. E unsprezece și jumătate noaptea. Se aude claxonul unui „Gaz”. Intră în sediul gospodăriei o femeie. Se apro-

Aici se vor adăposti păsările colectivei.

pie de Mircea Mureșanu. E nevastă-sa.

— Mircea, te rog să votezi cu două mîini pentru o inițiativă.

— A cui este?

— A mea.

— S-o aud.

— Și gospodăria voastră și a noastră sînt în vecinătatea unui centru muncitoresc, Oțelul Roșu.

— Spune-mi inițiativa, te rog.

— În două vorbe: Glimboca și Obreja să facă la toamnă o seră comună pentru legume extratimpurii.

— Votez pentru ideea asta, Ștefania (îi mîngîie părul), dar văd că ți-au umblat prin păr toate vînturile. Ești obosită. Ai cam întîrziat la întîlnire. Parcă era vorba de 11 fix.

— N-am ce să-ți fac. În pri-

măvara asta am să întîrzii la toate întîlnirile. Campania agricolă...

Dau să plec. Am o întrebare pentru Mircea Mureșanu:

— Totdeauna vă întîlniți așa tîrziu?

— În zilele acestea de campanie intensă, totdeauna.

— O ultimă chestiune, tovarășe inginer: spuneți-mi de unde începe dragostea?

— Depinde. La noi a început din vremea studenției.

— Dar parcă sinteți, totuși, la început.

— Aveți dreptate: sîntem ca atunci, la început. De altfel sîntem și la începutul meseriei.

George CIUDAN

Fotografii de Gertruda PANTEA

Livezile tînere se împacă foarte bine cu culturile intercalate.

Pentru ca pășunea să fie de mătase, colectivității au un aliat de nădejde: îngrășămintele chimice.

DISC

Acum cîva timp casa noastră de discuri „Electrecord” a editat două discuri de muzică ușoară, care credem că vor cunoaște un binemeritat succes (EDC-277, EDC-278) atât datorită popularității unora dintre piesele cuprinse, cît și interpretărilor de bună calitate.

Astfel „Să nu te superi dacă plîng” de Gherase Dendrino (a nu se confunda cu „Nu-ți pare rău cînd vezi că plîng?” de Ion Vasilescu) reprezintă o încercare merituoasă de a adapta un text de inspirație medie la un ritm destul de antrenant. Interpretarea Laviniei Slăveanu, însoțită de un trio bărbătesc anonim (deoarece discul nu-l anunță) și acompaniată de Orchestra Electrecord dirijată de T. Cosma, acordă mult sentiment unor versuri siropoase.

În schimb e imposibil să nu aplauzi melodia „Macarale” de C. Zaharia, A. Grigoriu și R. Iorgulescu, în execuția plină de nerv a fraților Grigoriu. Datorăm o mențiune specială orchestrației originale, care folosește ingenios un grup de patru zugromboane cîntînd la unison cu vocele și un compartiment ritmic realizat cu ajutorul talgerului și al chitarei puternic marcate. Efectul sonor este de bună calitate.

Roxana Matei și Gică Petrescu formează un potrivit cuplu în „La braț cu tine”, o compoziție stenică și originală corespunzător servită de valoarea poetică a textului. Din păcate, bighina lui Vladimir Cosma „Visam o fată cum ești tu”, deși cîntată de Nicolae Nițescu plus un octet vocal feminin (tot anonim), nu reușește să se impună. Prea e fără melodie... melodia, prea e fără culoare construcția lucrării, (cu toate eforturile de inventivitate armonică ale orchestrei), pentru ca această tentativă de „slagăr” să rețină atenția publicului.

Frații Grigoriu interpretează cu vervă și umor cîntecul popular cuban „El bayon”. Savoarea acestei înregistrări rezultă și din execuția cîntecului în limba spaniolă. Cu toate că, dacă s-ar fi interpretat oțteva pasaje și în română, „El bayon” n-ar fi avut dect de cîștigat.

„Torero” este titlul unei răspîndite melodii a compozitorului și conducătorului de orchestră italian Renato Carosone. Recent, cîntecul său „Gondoli, gondola” a fost distins cu un premiu al Festivalului de la San Remo. În execuția orchestrei „Electrecord” compoziția își păstrează nealterate calitățile sale de ritm și melodie. Aceași apreciere este valabilă și pentru samba lui Rojas, „Sucu-sucu”, care în Roxana Matei și-a găsit o bună interpretă.

ÎN CĂUTAREA COMORILOR „FIILOR SOARELUI”

Studiind vechi pergamene spaniole, cercetătorul suedez Christian Merner a găsit informații din care reiese că în anul 1532, cînd spaniolii au ocupat întinse teritorii din America de Sud, ultimul rege al incașilor — ce se intitulau „fiii soarelui” — a poruncit ca avuțiile acestui popor cu o veche civilizație să fie ascunse de invadatori. 70 de mii de oameni au transportat în peșteri piese de aur și alte obiecte de mare valoare. Merner presupune că, orientîndu-se după elementele furnizate de inscripții, ar putea găsi locurile unde a fost ascuns aurul legendar.

Guvernul Ecuadorului a permis începerea lucrărilor de căutare cu condiția să i se predea o însemnată parte din comoară.

AMINTIRE DE LA „SCOTLAND YARD”

Conducerea poliției din Londra a observat că în timpul din urmă polițiștii își „pierd” cam prea des căștile. Sumare investigații au dat

la iveală că ele sînt... dăruite turiștilor americani. Americanii — al căror spirit practic este binecunoscut — le-au găsit destinații originale. Astfel, s-a aflat că ei folosesc acest element important al uniformei paznicilor ordinii, ca frapieră pentru sticlele de whisky...

ELECTROCARDIOGRAMĂ PRIN... TELEFON

Tînărul inginer sovietic Antanas Stasiunas, care lucrează în cadrul laboratorului central al Institutului de medicină din Kaunas, a pus la punct o metodă originală pentru transmiterea electrocardiogramei prin... telefon.

El a conceput un sistem care permite transformarea curenților biologici ai inimii — captați și amplificați — în semnale electrice care pot fi transmise prin telefon. Aparatul de recepție primește semnalele și le retransformă în curenți bioelectrici.

Dispozitivul va da posibilitate astfel, să se efectueze consultații medicale la distanță.

MOARĂ CU... AER COMPRIMAT

Măcinarea grîului se face de mii de ani cu ajutorul morilor care funcționează pe baza sfîrîmării grîului între două pietre. Un grup de ingineri de la Institutul tehnologic din Moscova a propus recent un prototip care va funcționa pe principii cu totul noi — cu ajutorul aerului comprimat.

Boabele de grîu sînt transportate din direcții opuse de curenți de aer comprimat și, ciocnindu-se cu o forță extraordinară, se pulverizează. Se pot obține, în funcție de viteza curenților (adevărata viteză supersonice: 350-500 m/sec) calități de făină diferite.

De vorbă cu medic

IGIENA CĂILOR RESPIRATORII

Bolile căilor respiratorii sînt foarte f. multe. Cine nu a suferit de un gularai, de faringită, de o laringită cu răgușeală sau de amigdalită? Din fericire, aceste boli se dează în majoritatea cazurilor cu o vindecare ușoară. Unele din ele însă, repetîndu-se, dau naștere la complicații grave cu repercusiuni pentru toată viața. Așa sînd lucrurile, e bine să cunoaștem, măcar sumar, mecanismul respirației și cum se apără organismul de bolnavirea căilor respiratorii superioare.

În respirația obișnuită, aerul pătrunde în cavitatea nasului în interiorul căruia se află proeminențele osoase numite cornete. Aici inspiratul se îndreaptă în sus, înconjurîndu-le, după care, coborînd, pătrunde în faring prin două orificii. Parcurgînd astfel un drum întortocheat, aerul are timpul necesar să se încălzească și să se umezească. Datorită micii zădărnici a aerului, o cantitate mare de microbii sînd răși, care se găsesc în fîrca de praaf din aer, sînt reținuți și îndepărtați prin suflarea nasului, o dată cu praful.

Atunci cînd în nas pătrunde aer prea rece sau prea uscat, acesta irită terminațiile c. mucoasei nasului, care primesc de la creier impulsul pentru a dilatare a vaselor sanguine sau a creșterea a secreției mucoasei nazale. Dacă particulele de praaf sînt mai mari, este provocat strănutul care le îndepărtează.

Alți pentru o bună și eficientă funcție respiratorie, cît și pentru protecția funcției respiratorii este absolut necesar să ne obișnuim a respira numai pe nas. Aerul respirat gură nu este preluat, fapt care poate să influențeze neavorabil sănătatea noastră. Respirația gură poate provoca boli de dinaintea faringelui și laringelui, ale bronhiilor și ale plămînilor. Atunci cînd sîntem obligați să rîmînem vreme mai îndelungată în locuri cu aer viciat sau cu variații mari de temperatură și umiditate, respirația nazală este absolut necesară.

În numărul viitor vom vorbi despre unele boli ale nasului și faringelui — care fac grău sau imposibilă respirația nazală — și despre remedierea lor.

Dr. Silviu GHERE

NOUTĂȚI ȘTIINȚIFICE ȘI TEHNIC

INGRĂȘĂMINTE CHIMICĂ DIN DEȘEURI INDUSTRIALE

În Uniunea Sovietică au fost puse la punct noi procedee pentru fabricarea unor îngrășăminte chimice din deșeurile industriale. Astfel, din deșeurile de prită rezultate din producția de acid sulfuric se prepară îngrășăminte conținînd cupru. În Ucraina se utilizează pe scară largă ca îngrășămint nămolul de mangan, care este un deșeu al înobilării minereurilor de mangan. Fabricile de materiale plastice furnizează agriculturii deșeurii bogate în azot, iar cele de sodă amoniacală un îngrășămint azotat extrem de eficece.

Valorificarea pe această cale a deșeurilor industriale deschide mari perspective agriculturii.

VOPSIREA „ELECTRICĂ” A MOBILEI

Industria sovietică a mobilei folosește din ce în ce mai mult vopsirea „electrică” a produselor. Cum se realizează această?

În timpul electric ce se formează între doi electrozi se introduc lacurile sau vopselele. Particulele de vopsea căpătînd o sarcină negativă se în-

dreaptă spre electrodul încărcat pozitiv — produsul care trebuie vopsit.

Metoda vopsirii în câmp electric de înaltă tensiune prezintă importante avantaje față de metodele obișnuite: datorită ei se reduce de 3-4 ori consumul de materiale, se îmbunătățește calitatea produsului vopsit și crește productivitatea muncii.

CARNE DIN... FRUNZE

Proteinele se găsesc nu numai în produsele de origine animală, ci și în fructe, tulpini, flori și frunze. După cum se

știe însă, frunzele plantelor și copacilor, deși conțin o importantă cantitate de proteine, nu sînt în general folosite.

De curînd, specialiștii sovietici A.G. Doiarenko împreună cu un grup de cercetători au studiat posibilitatea utilizării frunzelor în alimentație.

Experiențele au arătat că proteinele din frunze constituie o valoare „carne vegetală”. Ele sînd asimilează bine și au un important conținut de vitamine, fiind din acest punct de vedere superioare cărnii.

Utilizarea în viitor a proteinelor din frunze va putea aduce un belșug de produse nutritive în alimentație.

ȘTIAȚI CĂ...

... cel mai înalt continent al globului este Antarctica? Înălțimea ei medie este de 2.200 m — de 2,5 ori mai mare dect cea a Asiei.

... s-a constatat că cel mai puternic vînt de pe glob poate fi înfîlțit la capul Denison (Antarctida)? Viteza sa medie anuală este de 19,4 metri pe secundă.

... dacă Pămîntul s-ar roti de 17 ori mai repede, la Ecuator obiectele n-ar mai avea greutate?

... în aer uscat și încălzit treptat, omul poate suporta pentru scurt timp o temperatură de +150° și chiar de +160° C?

... pe Pămînt furtunile au loc cel mai frecvent în a doua jumătate a zilei — între orele 13 și 24? Numărul maxim al furtunilor se situează în timp între orele 15 și 18; durata majorității furtunilor este de o oră. Totuși, la tropice și în munții Caucaz pot ține pînă la 12-13 ore. Cel mai mare număr de zile de furtună — 220 pe an — a fost înregistrat pe insula Iava, unde cifra totală a furtunilor este de 1.400 pe an.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

Da și nu

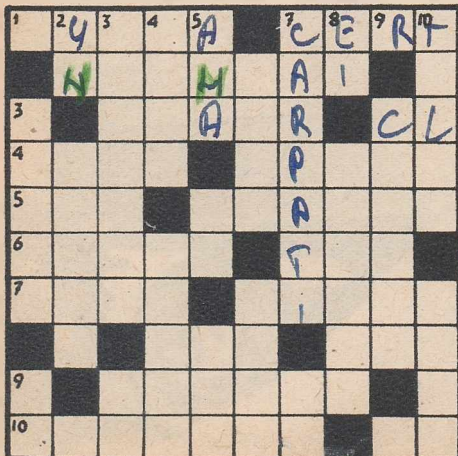
ORIZONTAL: 1) Incepe cu NU precedată fiind de DA — NU categoric. 2) DADA, BABACA, NUNA etc. 3) NU... DA — Cale! 4) NU... DA — Intre. 5) Literă slavonă — Unde nu faci foc nu iese fum. 6) Moment critic — Trei din... zeci. 7) Poliția de pe vremea

lui Vodă Caragea (pl.) — Poet român. 8) Duet — Obraz subțire. 9) DA din cap. 10) BA... BA și DA... NU — BA NU.

VERTICAL: 1) DADA (reg.) — Apel. 2) NU pe dos — NU... ia. 3) NU, NU și iar NU — Marin Costăchescu. 4) Taur (reg.) — Clădit. 5) A iubi (poet.) — Inel — Localitate în Finlanda. 6) Păsări de pradă — Cetate legendară. 7) Munți în R.P.R. — Tei! 8) Dinșii — NU spune nimic. 9) DADA (pl.). 10) DA — Și iar DA.

Dezlogarea jocului „CU DALTA ȘI PENELUL”, apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) Sudorița — Baba. 2) Eliberarea — Ap. 3) Ro — Ipătescu — E. 4) Oiz — Ida — T — Sul. 5) Vo — Ani — Penel. 6) Ren — Apărarea. 7) A — Dec — Arat — Ir. 8) Frumoasă — Ul — L. 9) Acont — Dorice. 10) Grant — Barabas. 11) Hi — Arte — Iles. 12) Est — Amatoarea.

Combinca muzicală ELECTRONICA

- Vreți să prindeți în bune condiții o emisiune radiofonică?
- Vreți să ascultați în condiții optime ultimele imprimări pe discuri?
- Vreți să înregistrați sau să ascultați pe bandă de magnetofon un concert sau glasul celui ce vă este drag?

Cumpărați-vă combina muzicală

ELECTRONICA S. 606 A

- Pentru cel interesat menționăm că ea este prevăzută cu:
- un sistem acustic complex cu cinci difuzoare
  - un amplificator audiofrecvență cu calitate superioară
  - un radio receptor de lux tip „Enescu”
  - un magnetofon cu două viteze
  - un pick-up semiautomat.

O veste bună pentru salariați și întreprinderi: Combina Electronica S. 606 A se poate cumpăra în rate sau prin viament.

DESPRE BALONUL OVAL

de Constantin **CHIRIȚĂ**

Fotbaliștii, dar mai ales „specialiștii” din tribune (ai acestui joc) care-și afirmă cu atita ardoare competența prin aprobări, negații, indemnuri, „ah”-uri, „of”-uri, aproape numai cuvinte monosilabice (și ar fi bine să rămână la ele, pentru că „huo”-ul e mai obositor: are două silabe), invocă hazardul prin binecunoscutul dicton modern: balonul e rotund. Ce ne facem însă cu balonul oval care „of” (nu ne asumăm prin aceasta calitatea de specialiști) e atât de nestatornic și comite attea ghidușii... (chiar și pentru unii dintre jucătorii noștri care sînt recunoscuți ca valori de frunte în rugbiul european) cînd e lovit cu piciorul? O lovitură de picior îl trimite la 20 de metri înainte, dar după ce atinge pămîntul se întoarce ca un bumerang cu vreo zece metri înapoi, mai lovește o dată pămîntul în fața unui jucător care-l așteaptă cu brațele deschise, dar printr-o curbă ingenioasă îl ocolește pe îndrăgostitul de circumstanță, pentru a se așeza parcă docil în preajma unor glezne puternice gata să-l lovească, să-l trimită într-o direcție sigură. Dar nu știu cum se face că și de astă dată reușește să se strecoare printre cele câteva perechi de glezne, cu capriciozitatea unei lăcuste. Iar cînd, în sfîrșit, se hotărăște să se aciuze undeva pe teren (pentru că de obicei cochetează într-una cu tușa) zeci de picioare dansează în jurul lui pe pămînt, zeci de brațe se încolăcesc deasupra lui, în aer, iar el stă acolo, chitic, cu siguranța că o bună bucată de vreme n-o să-l deranjeze nimeni. Pînă cînd o lovitură norocoasă de picior (posesorul piciorului caută bineînțeles balonul în altă parte, cu privirile, pentru că brațele caută să strîngă cu o dragoste cam violentă umerii unui adversar) îi dă o nouă direcție... și povestea începe decapo.

Ce ne facem cu un asemenea balon realizat parcă în urma indicațiilor celor mai iluștri seamatori? Ce ne facem cu un asemenea balon (cu care rugbiștii noștri și-au afirmat de attea ori măiestria pe plan internațional), pentru că jocurile din ultimul timp au ridicat serios problema nestatorniciei și neastîmpărului său? Scene asemeni celei relatate au fost destul de frecvente (chiar și în partidele de duminică trecută la care au participat trei din cele mai bune echipe, Dinamo, Steaua și Grivița Roșie) încît spectatorii se pot întreba la un moment dat: cine cu cine se joacă, jucătorii cu balonul sau balonul cu jucătorii (sau toți cu spectatorii?).

Răspunsul ni se pare foarte simplu. Pentru a fi cumințit și îmblinzît, pentru a accepta docil voința celui sau celor care-l posedă, un asemenea balon trebuie jucat în primul și în primul rînd cu mîna. Și atunci cîtă fantezie, cît spectacol, cîtă frumusețe ar însemna un joc de rugbi! Așa cum ne-au demonstrat uneori, duminică trecută, echipele noastre fruntașe. Și atunci am vedea și noi cîteva încercări spectaculoase (cu tot ceea ce înseamnă ele: șarje, viteză, forță, spontaneitate, serpuire, surpriză, inteligență), nu să așteptăm una în 80 de minute ca pe o minune care, bineînțeles ca orice minune, nu se întîmplă, sau dacă se întîmplă o dată într-un joc nu se mai repetă. Și atunci ar fi mai mulți spectatori în tribune și printre ei mulți tineri care s-ar îndrăgosti mai repede și mai mult de acest sport. Și atunci am reedita poate mai ușor acele succese de mare prestigiu ale rugbiului românesc. (Atenție, se apropie meciul cu Italia, iar Franța, care aproape s-a distrat în „Turneul celor 5 națiuni”, a învins-o destul de greu cu 6-3).

Hai, băieți! Jucați-l frumos la mîna, nu dați cu piciorul balonului oval.

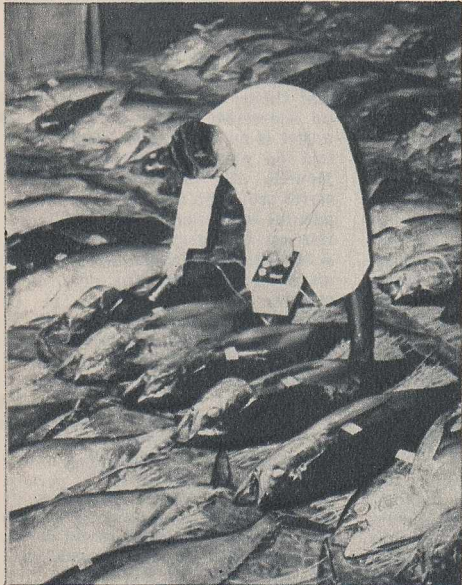
O fază din partida de rugbi Dinamo-Steaua, terminată cu victoria dinamo-vișilor: 3-0 (0-0).

Fotografiate de Romulus SCURTU

in jurul globului

UN MINUNAT LOC DE TABĂRĂ pentru amatorii de camping sovietici și străini. Dar nu într-o pădure din afara Moscovei — așa cum s-ar părea din fotografie — ci chiar în capitala sovietică, în parcul Ostankino. După cum arată tăbițele indicatoare, turiștii au la dispoziție și un serviciu de poștă-telegraf și magazine și dușuri etc., etc.

PICTORULUI DE RENUME MONDIAL Pablo Picasso (în fotografie), cunoscut luptător pentru pace, i s-a decernat recent Premiul Internațional Lenin „Pentru întărirea păcii între popoare”. În declarațiile făcute presei după aflarea acestei știri, Picasso a subliniat că e foarte impresionat, foarte fericit că a primit această distincție, care provine din Uniunea Sovietică, fără cunoscută în întreaga lume prin lupta sa neobosită pentru pace.

EXPERIENȚELE NUCLEARE AMERICANE din Pacific — împotriva cărora s-a ridicat glasul de protest al opiniei publice mondiale — amenință să infecteze cu radioactivitate apele oceanului. Pentru a preîntâmpina vânzarea peștelui contaminat, autoritățile japoneze supun controlului fiecare lot de pești prinși în ocean.

PENTRU PRIMA OARĂ la grădina zoologică din Frankfurt (R.F.G.) s-a născut, în captivitate, un pui de cimpanzeu.

ENRICO CARUSO ÎN TINERETE? Nu, nu e celebrul tenor napolitan. E un nepot al său, Dick Caruso — oîntăreț american de muzică ușoară și care-l seamănă foarte bine la chip.

PE STADIONUL BRADEN DE RANGAUA (în fotografie, văzut din avion) va avea loc deschiderea celui de-al VIII-lea campionat mondial de fotbal, organizat în acest an de Chile.

O ORIGINALĂ „GRĂDINĂ ZOOLOGICĂ” a fost creată la Bombay de către horticultorii indieni. S-au folosit în acest scop plante decorative. Fotografia înfățișează unul din punctele de atracție ale parcului.

UN OASPETE NEOBÎȘNUIT au avut nu de mult muncitorii unei uzine constructoare de mașini din Baku (U.R.S.S.); tigrlul Puș. Bineînțeles, el a fost însoțit de cea mai bună prietenă a sa, cunoscuta dre-soare Margarita Nazarova...

Un aspect de la o emisiune locală.

Aici, centrul de radioficare Fundeni

În fiecare seară la ora 19, vocea crainicului de la centrul de radioficare Fundeni, raionul Oltenița, anunță celor peste 8.000 de ascultători începerea emisiunii locale. Muncitorii, colectivizii, deputații, agronomii vorbesc în fața microfonului despre cele mai variate probleme legate de activitatea locală.

Vă scriu toate acestea întrucât centrul respectiv de radioficare aduce un sprijin concret în toate secțiile de activitate din raza comunei noastre. De pildă pentru semnarea unor lipsuri și desigur pentru propuneri, redacția centrului are o emisiune intitulată: „Atențiune, microfonul e deschis!”, emisiune care se bucură de succes. De asemenea, centrul de radioficare sprijină cu cele mai variate programe consolidarea economico-organizatorică a gospodăriilor agricole colective din raion. Noi, activiștii din cele șapte câmine culturale de pe raza centrului și un număr de aproape 60 de colaboratori locali sprijinim activitatea centrului de radioficare Fundeni.

Petre GRĂJDEANU,
directorul căminului cultural
„Nicolae Bălcescu”, comuna
Fundeni

Cititorii către cititori

Antonius Palinsis, Kaunas 5, Dzuky 14-4, R.S.S. Lituaniā (U.R.S.S.), dorește schimb de vederi. Corespondență în limbile rusă, engleză, polonă.

Doresc să fac schimb de ilustrate, următorii cititori: **Ileana Stoica**, elevă, Ploiești, str. Bălcescu, 35; **Teodor Arvinte**, miner, Vulcan, Căminul nr. 3, cam. 5, raion Petroșeni; **Petre Daba**, Reșița, str. Petre Maior, bloc 800; **Gh. Schiopescu**, Craiova, str. St. Gheorghe, 11; **Paula Văcăanu**, of. P.T.R. Ineu; **Lidia Rădulescu**, elevă, Buzău, str. Dobre Chiteș, 28. Dorosc schimb de corespondență pe teme de literatură, muzică, artă etc. și schimb de vederi: **Florin Dumitrache**, Tirgoviște, str. Boerescu Zaharia, 7; **Valerica Mustața**, Craiova, str. Valea Gangelui, 70; **Steliana Trîș**, elevă, Craiova, str. Pavlov, 110; **Diana Secheli**, Craiova, str. V. Roaită, 12, ap. 3; **Mariana Mitrăn**, elevă, Craiova, str. Valea Gangelui, 70; **Nuța Moise**, Ploiești, elevă, str. Elena Pavel, 13; **Vasile Dinu**, Craiova, str. Ștefan cel Mare, 68; **Aurel Ciciu**, învățător, com. Arcani, raion Tg. Jiu; **Eugenia Ionița**, elevă, Ploiești, str. Pietel, 4; **Silvia Marin**, București, intr. Humulești, 27, raionul Lenin; **Aurel Burtuscu**, învățător, com. Racia, satul Suța Seacă, raionul Tirgoviște; **Viorel Dragoș** și **Ion Haras**, lăcătuși, Uzinele U.C.M.M.A. Bocșa.

DUMITRU BOJINCĂ, elev - Turnu Severin. Lucrarea tehnică, de căpetenie, a inginerului român Anghel Saligny (1854-1925) este podul de peste Dunăre, de la Cernavodă. În îndelungata sa carieră inginerul Saligny a proiectat sau condus numeroase construcții portuare, de cale ferată, hidraulice etc. A fost profesor la Școala națională de poduri și șosele, iar între anii 1907 și 1916, președinte al Academiei Române.

ION I. VOICU - Pitești. Un exemplar din faimoasa lucrare a lui Galileo Galilei, intitulată „Sistema Cosmicum” a fost identificat la sfârșitul anului 1960 la Satu-Mare. Amănunte în legătură cu acest exemplar și cu împrejurările în care s-a păstrat din 1635, când a fost tipărit, și pînă azi, găsiți în nr. 49 din 10 decembrie 1960 al revistei „Flacăra”.

VIRGINIA GOIA - Cîmpulung, reg. Suceava. Revista noastră publică frecvent portrete ale actorilor. Dacă în librăriile din Cîmpulung nu găsiți fotografiile de actori, adresați-vă Centrului regional de librării și difuzare a cărții din Suceava.

Artistul **Silvia Popovici** îi puteți scrie pe adresa Teatrului Național „I.L. Caragiale” din București, pasajul „Comedia”, iar artistul **Liliana Tomescu**, pe adresa Teatrului „Constantin Noțara” București, bd. Magheru 20.

SCARLAT BRATU, ofițer mecanic pe vaporul „Mangalia” și **Petre Gheorghe**, zugrav decorator - Ploiești. Fotografiile trimise de dvs. sînt interesante și vor apare în viitoarele numere ale revistei noastre. Așteptăm și altele, însoțite de explicații complete.

MARIANA MARINESCU, elevă - Craiova. Cursurile Facultății de geologie-geografie durează cinci ani, dintre care doi sînt destinați specializării. Examenul de admitere se va da în toamnă la materiile: Botanica, Zoologia (Bazele Darwinismului), Geografia generală, și Geografia fizică a R.P.R.

Tot în legătură cu fațada unor case din Arad

În „Flacăra” nr. 11 din 17 martie 1962, la rubrica „Cititorii ne scriu, noi răspundem” (pag. 23), se vorbește în cadrul unei note critice intitulate „Atenție la fațada casei!” despre aspectul neplăcut al fațadelor unor case din Arad provocat de prezența unor pete de culoare închisă.

Aceste pete nu sînt altceva decît niște pinze ale unui mic păianjen pe care l-am identificat încă în 1958 a fi specia *Dictyna civica* și care se instalează în locuri ce nu se bucură de o însoțire puternică.

Aspectul neplăcut al fațadelor caselor cu petele provocate de pinzele păianjenului *Dictyna civica* poate fi remediat prin curățirea pereților cu o perie de paie, urmată, după 2-3 zile de stropirea fațadei cu un insecticid. Este necesar ca această operațiune să fie efectuată în aprilie-mai și în iulie-august.

Ion FIRU
biolog, directorul Muzeului regional al Oltenei, Craiova

Kamciatka, peninsula vulcanilor

Aș dori să cunosc cîte ceva despre peninsula Kamciatka.

Mihai POPESCU,
Craiova, str. Al. Ioan Cuza, 96

Răspunde prof. univ. **MIHAI IANCU**, de la Facultatea de geologie-geografie a Universității din București.

Kamciatka este una din cele mai interesante unități fizico-geografice din Orientul Îndepărtat al Uniunii Sovietice. Această peninsula, de formă lunguiată, întinzîndu-se în sensul meridianului pe o distanță de peste o mie de kilometri, este scaldată de apele Mării

Ohotsk, ale Oceanului Pacific și ale Mării Bering, și ocupă o suprafață o dată și jumătate mai mare ca a țării noastre - 350.000 km².

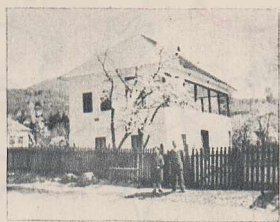
Relieful ei cuprinde tot felul de forme, de la cîmpiile întinse de-a lungul litoralului, pînă la munții înalți de peste 4.800 m (vulcanul Kiliucev 4.850 m).

Cîmpia litorală vestică, cu linia țărmului puțin creatată, pe alocuri mlăștinoasă, este alcătuită din depozite neogene și aluvioni continentale și s-a format printr-o mișcare de ridicare a fundului mării. Zona culmilor muntoase mijlocii este formată din depozite vechi (paleozoice, mezozoice) străbătute de intruziuni granitice, dar cea mai mare întindere o ocupă depozitele de roci vulcanice mai noi.

Deosebim două zone vulcanice: una în vest, cu vulcani stîni, de dimensiuni mici, mult fragmentați de ape, alta în est, cu vulcani activi și de mari dimensiuni (Sivluci, Kiliucev, Tolbacik, Kozeak, Avacinska etc.). În total în Kamciatka există 127 de vulcani; dintre aceștia 38 activi, iar 13 perliodice activi, pînd stîni, liniștiți, dar care, după o perioadă îndelungată de timp, încep să erupă.

În legătură cu activitatea vulcanică trebuie pusă și apariția diferitelor izvoare cu ape minerale, majoritatea cu ape fierbinți, a căror temperatură variază mult: de la 30° (Kronoțki) la 80° (Paratunsk).

În rezervația naturală de la Kronoțki izvoarele fierbinți aruncă apa la mari înălțimi. În „Valea gheizerelor”, gheizerul Velikan (uriasul) erupe din timp în timp, aruncînd pînă la 50 m înălțime o coloană de apă clocotită, învîlăuită de aburi, la o temperatură de 100°!

Aici au locuit: Anton Pann G. Topirceanu

Vă trimit două fotografii evocatoare.

Prima reprezintă casa din Rm. Vlcea în care a locuit la începutul secolului trecut Anton Pann. Casa prin vechimea ei de peste 200 de ani și prin stilul ei, specific românesc, constituie un monument valoros.

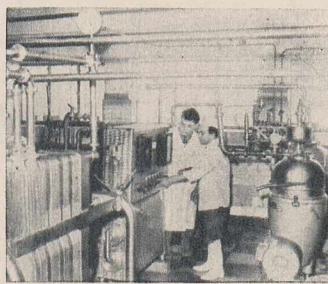
A doua fotografie, realizată tot de mine, prezintă casa-memorială George Topirceanu de la Nămălești, comuna Valea Marea-Pravăț, raionul Muscel. După multe „schimbări de decor”, Topirceanu venea aici în fiecare an, ori de cîte ori timpul îi îngăduia.

Azi, mulți din cei care l-au cunoscut pe Topirceanu sau i-au îndrăgit versurile, vin să viziteze casa-memorială din Nămălești.

Ion CRUCEANĂ
Pitești, str. Tepeș Vodă nr. 25

De la fotocorespondenți

Întreprinderea pentru industrializarea lapelui din Ploiești s-a montat recent o instalație care realizează o producție de 5.000 de litri lapte pasteurizat pe oră. (I. VERMONT)

În sala de lectură a căminului cultural din comuna Crucea, raionul Hîrbova. (Gh. CIOROBEA)

Primăvara în orașul nostru... (Traian ONOFREICIUC-Pitești)

FLACĂRA
Revistă social-politică și literar-artistică

Anul XI - Nr. 19 (383)
12 mai 1962

REDACȚIA:
BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

Căsuța poștală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10.
int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR:
3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

Prezentarea grafică: Ion VULPESCU. Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Șcintei.

PREȚUL REVISTEI 2 LEI

Gândurile se pot desena!
de către Samadian

